

Plymouth, Pa., 31 Rugpjucio.

Girtūklystė tarp lietuvių Amerikos smagei yra prasiplatinusi; ir vaisius to matome net pranesimūse į mus laikraszeius. Nekurie jau ne sykį bandė ir šio kias ar kitokias rodas padūti, kad sulaukyti nors kiek tą nelabą įpratimą, bet tos rodos jų nebuvo įgyvendintos ir bandymo sulaukyti per jas girtūklystės nedaryta, todėl ir negalima žinoti, ar jos galėtų kiek pagelbėti, ar ne. Tarp kitokių rodų „Lietuva“ sykį raszė, kad bandytume uždėti skaitinycias, į kurias kviestume vaikai susirinktį ir prie skaitymo praleisti laiką, vieton karčemose prasėdėti. Bet mažai kas rupinasi apie uždėjimą skaitinycių, ir net draugystės, kurioms labai lengva but tai padaryt – nemislįja apie tai.

Kaip kur dėl sulaukymo nū girtūklystės jau isz mažų dienų ne tikt tėvai, bet ir valdžios pradeda rupintis. Prancuzijoj' sztai visose mokslainėse yra iszkabinėti dideli paveikslai daktaro Galtiero – Boisšiero, parodanti kokią veikmę atlieka žmogaus organizme alhogoliszi gėrimai. Czion vaikai mato kaip skaudžei kankinasi ligonis, apsirgęs nū per daug didelio gėrimo alhogoliszkų gėrimų, toliau gulintį purvynė girtą žmogų, ten ubagą, prastojusį per girtybę viso savo turto, da toliau žmogūdį, kuris atima gyvastį savo brolio kad isz jo turto užgesyti gėrimo troszkulį ir k. Czion pat parodoma isz ko ir kaip daromi visoki apsvaigiantį gėrimai. Pakraszeiais paveikslo yra trumpi iszsitarimai – nūmonės garsingo Lamenais'o apie girtūklį, turinti rankoje stiklą degtinės. Apie szį Lamenais'as taip tare: „Ar žinote ką szis nelaimingasis gere? Gere kraują, aszaras, gyvatą savo pacios ir vargą savo vaikų“. Per tokius pa-

veikslius isz jaunų dienų mokslainių valdže aiszkina vaikams, kaip baises ir bjaurus yra įpratimas girtūkliauti. Dėl sulaukymo girtūklystės, kaip skaitom „Lietuvoje“, roda miesto Kotka, Finlandijoj', iszdavė padavadyjimą ant nubaudimo užtėmytų girtūklų. Pagal tą padavadyjimą, kiekvienam girtam užtėmytam ant ulyčios pirmą sykį, liekasi uždrausta iszeiti isz namų po 10 valandai vakare, o jeigu ir kitą sykį toks but patėmytas girtu, tai nevale jam iszeiti į miestą po 9 val. vakare.

Mus girtūklus toks uždraudimas, turbut, nesulaukytų, todėl nors šio kiu ar tokiu nubovijimu vertėtu įūs kiek isz pradžios sulaukyt, o paskiau gal ir iszrodymas pavojingumo girtūklystės kiek gelbėtu.

— Kiek laiko atgal buvom minėję apie tiesą, iszdūtą per legislaturą Pensylvanijos Valstijos, uždedanczią ant kožno darbinjko ne ukėso tris centus už dienos darbą taksų, ir po tau patėmyjom, kad neiszmintingai ir neteisiai iszdūta szī tiesa negalės ilgai laikytis. Tas isztikro taip ir buvo. 26 d. szio mėnesio, kaip raszo isz Pittsburg'o, sudže Suvienytų Valstijų Apskriczio Sudo, p. Acheron, sulaužė tą tiesą, kaipo pažeminanczią Konstituciją Suvienytų Valstijų, ir jau szijų taksų tokiu budu daugiau nereiks mokėti. Tie isz lietuviszkų darbinjku, kuriems kompanija yra atlaikius tokius taksus (apie tai buvo raszyta į „Vienybę“ isz Philadelphijos), tur *pareikalauti*, kad kompanija sugrąžitu, jeigu gerūju neatidūs.

— „Lietuva iszeina dabar padidintai. Apart lietuviszkai yra ir angliszkai spaudinama.

Isz Lietuvos.

— Isz Senapilės. Senapi-

lės žandarų nacelninkas (iszgama, perkriksztas) kaip padukę gaudo lietuviszkus rasztus. Labiausia kankina Matuleviczių pamiliją. Tris brolius laiko uždare. Kalvarijos kalinyje. Nepersenei padarė kratą pas Lozoraiczius, netoli Pilsviskių. Žmonės už tokius darbus baisesi įpyko ant to nacelninko ir rengesi į užmuszti, kad padaryti galą kratom ir kad parodyti, jog jo darbai pereina jau žmonių kantrybę. Bet paskutiniam laike jau szie, į dangų szaukenti atmonijimo, darbai pradeda kiek apsistot.

Dabar kaip lankės po Suvalkų guberniją kuningaiksztis Imeretinskis, jeneralgubernatorius isz Varszavos, daugelis padavė jam praszymus apie lietuviszką spaudą.*) Kuningaiksztis Imeretinskis visur labai mandagei apsiėjo, priimdamas praszymus sakydavo „atsakymą tū gausit“. Senapilės virszinjkai kaip pasitiko į tai visiems, apart žandarų nacelninko, padavė ranką. Žandarų nacelninkėlis kone isz kelinių iszszoko, pamatęs tokį pažeminimą dėl savęs, ir dabar baisesi nuliudo tas maskoliszkas szunelis.

Kalba nekurie, kad kaip sugrįsz Imeretinskis į Varszavą tai daugelis czinovnjku (urėdijku) eis szunų ganyt, ypacz isz gubernatorių. T. L.

— Isz Mintaujas pareina žinia, jūgei ant nukentėjusių gimnazistų lietuvių isz visokių pusių prisiųsta keli szimtai rublių. Taip, nū L. gm. dūta 270 rublių, nū K. sm. 60 r., nū vienos ponios 50 r., nū dro

*) Vienas lenkiszkas laikrasztis apraszdamas kelionę kuningaiksztis Imeretinskio padūda, kur kaip sutiko ir kokius praszymus padavė. N 174 apraszdamas, kad Suvalkūse advokatas Zablockis padavė praszymą kas link lenkiszkos kalbos, apie lietuviszkus praszymus, padūtus Kalvarijoj', Senapilėje ir Vilkaviskyje tyli.

Szliupo isz Amerikos 50 rub., nū Karso lietuvių 10 r., nū V. K. 1 rubl. Reikia pridėt, kad vaikams pergalejus tasai atsitikimas pasibengė iszvarymu isz gimnazijos kokios 10 vaikinių, kuriems ir iszdalyta tie pinigai. Nekurie vaikinai, kurie buvo turėję traukties isz Mintaujos gimnazijos, dabar jau sugrįzo isz Petrapilės paibaigę tenai laimingai gimnazijos mokslą. Tai gi musų obrusitelius Tichomirovas nē savo piktnamo ne gavo, kaip priguli, nuvaryt. Ką pavarė isz savo gimnazijos, tai tas rado kitose gimnazijose prieglaudą, ir Tichomirovui dabar „iszgrauzk“ gali pasakyt.

Trumputis

(Isz „Ukinjko“)

Isz Kitur.

— Uruguajus, Pietinė Amerika. Tarybos tarp rando ir revoliucionistų neatneszė nieko gero ir abi szalys vėl į karę rengesi. 25 d. szio mėnesio, kada szios republikos prezidentas klausė giesmės „Te Deum“, kuri buvo giedama isz priezasties apvaikszeziojimo tą dien Uruguajaus neprigulmystės, tulas Avelino Arredondo, apicieras uruguajiszkos kariumenės, užszovė į. Szitasai apicieras sakosi, kad dėlto užszovęs prezidentą Bordy, kad paliūsūti republiką nū negero valdinjko. Į vietą užszauto Bordy tapė tūmlaik prezidentu republikos aprinktas Jose Cuestas, kuris rupinasi isz visų sylų, kad maisztus užgesyt. Iki sziol da neatsitiko didesnių susirėmimų tarp revoliucionistų ir randavos kariumenės.

— Kuba. Provincijoje Santa Clara, ant kavos plantacijos Gonzales atsitiko susirėmimas tarp kubanų ir ispaniszkos kariumenės, po vadovyste jenarolo Lopezo Amora. Apie pasekmę muszio nieko

nepadūta, tiktai paminėta, kad krito czion kubiečių vadas Florea su 24 kubanais. Iš kitų vietų szios provincijos taip pat ateina žinios apie mušius, bet kas laimėjo ir kiek krito tūse, nieko nepadūda.

Iš Havanos pranesza, kad jenarolas Weyleris ir vėl da apsiliko ant Kubos ir savo nūžnumui da didesnę valę dūda. Pereitą utarniką asztūniolika kubanų — vyrų ir moterių — prisakė išvaryti į baudimo kolonijas ant salos Pines.

Tarp szių yra szeszos ypatos, kurias karalienė Ispanijos buvo paliūsavus iš kalėjimo ir kurios vos spėjo sugrįžti iš Afrikos ant Kubos.

Weyleris prisako areštavot kožną, kuris tiktai mažu kūm pasirodo ispaniskom valdžiom priesingu. Gyventojus salos szis pasielgimas Weylerio labai įgąsdino.

Tarp ispaniskų kareivių smarkei platinasi visokios ligos. Ant geltonojo drugio serga ne tikt prasti kareiviai, bet ir apicierų daugelis.

— *Ispanija.* Kaip jau pereitą sykį minėjom, Angiollino, anarkistas, užmuszęs Ispanijos ministrų pirmsėdį, tapė užmaugtas per paliepiamą kariszko sudo. Anarkistai už szį ispaniskos valdzios darbą labai įpyko, ir ant savo susirinkimo Londone nutarė atmokėti už užmuszimą savo draugo. Nusprendimas szio atmonijimo pūlė ant pacios Ispanijos karalienės regentkos, kurią labiausia kaltina taip baisiam nuzudyme anarkisto Angiollino. Karalienė regentka baisiai nusigando ir kad apginti savo gyvatą paszaukė į San Sebastian, kur ji dabar gyvena, 20 gabiausių detektivų iš Barcelonos, kurie sznipinėtu apie anarkistus. Bijodamasi anarkistų, Ispanija norėjo sutarti su nekuriom europiskom vieszpatystėm, kad

visus anarkistus išvaryti į nusikaltėlių kolonijas, bet nekuriom iš szių vieszpatysčių ne sutiko, ypacz pasirodė tam prieszingomis Anglija ir Szveicarija.

— *Prancuzija ir Rosija.* Faure, prezidentas Prancuzijos lankosi pas Rosijos carą. Maskoliszki laikraszcziiai raszo, kad gyventojai Rosijos neiszpasytą džiaugsmą turį iš atsilankymo Prancuzijos prezidento, ir dėkingumas, kokį iš tos priezasties išreiszke daug pereina tą, kokis buvo išreiszktas Vokietijos cieszoriui, kada tas lankėsi pas carą Rosijos. Mieriu szio atsilankymo yra artesnis susirizimas Prancuzijos su Rosija. Bet kiek iš to naudos bus, tai ne lengva matyt, nes Prancuzijos tauta baisiai negeidže risztis su Rosija ir tą savo negeidimą aiskiai parodė išvaziūjant Faure iš Prancuzijos, kada, kaip jau pereitą sykį buvo minėta, metė į Faure dinamito bombą. Vienok urėdiszki Prancuzijos laikraszcziiai nesiškupi zodžių pasidziaugimo iš szios kelionės ir garsina, kad susirizimas Prancuzijos su Rosija užtikrįs visai Europai pakajų.

Vienas iš urėdiszkų prancuziskų laikraszczių taip iszsiitare: „Mislįjom, kad susirizimas Prancuzijos su Rosija bus darytas dėl kokio kam atmonijimo, o dabar gaunam iszgirst, kad dėl pakajaus. Turime persiskirt su tokiomis mus patrijotiskomis nūmonėmis“.

Ar tikt ne per greit prancuziszki laikraszcziiai da džiauges matydami Rosijos meszkinė aniolą pakajaus?

— *Vokietija.* „Nort Deutsche Zeitung“ raszo, kad d. r. Von Hollebon, prusiszkas pasiuntinys Stuttgarde, likosi paskirtas už ambasadorių Vokietijos į Suvienytas Valstijas

Amerikos į vietą buvusio iki sziol barono Theilmanno, kuris likosi paskirtas už sekretorių cieszoriszko izdo.

— *Kreta.* Kada Djewad Pasza, komendantas turkiszkos kariaunos ant salos Kretos norėjo apziurėti fortą Izzeden, kurį sergi turkiszki kareiviai, ir buvo išvazevęs iš Sudos, kretoniečiai pradėjo szaudyt į jį ir turėjo tokiu budu pasitraukt atgal.

Turkiszki ministrai iš tos priezasties ant snsirinkimo nutarė atsiszaukti į europiszkais vieszpatystes, kad atitrauktu savo kareivius nū salos Kretos, esant czion anarchijai, ir visi iš vien pasirupintu paskirti tam tikrą komisiją, dėlei greitesnio užvedimo czion pakajaus.

— *Graikija.* Randas Graikijos apreiszke, kad jau yra pasirengęs dūti užtikrinimą, kad užmokės pilnai palukius nū pinigų, kuriūs europiszkos vieszpatystės parupis jai dėl užmokėjimo karės kasztų Turkijai.

— *Indijos.* Tarp Indijos gyventojų parubežėje Afganistano maisztas priesz anglus smarkei prasiplatino. Ypatingai placziai prasiplatinęs maisztas tarp Afridisų, kuriūs kalbina prieszintis anglam vietinė jų dvasiszkija. Keletą miestų ir vietų laikomų per anglus, Afridisai užėmė jau, ir iszvyti jūs iš czion bus labai sunku. Jeigu anglam nepasiseks greit numalszinti Afridius tai jie prikalsins pries maiszto ir kitas Indijos tautas, o tada Anglijai bus labai sunku jūs suvaldyt ir jei kokios gal prisieiti ir atsisakyt suvis nū Indijos.

Dalis darbu.

— *Manchester. N. H.* Nū 6 dienos ateinanczio, Rugsėjo,

mėnesio taps atidarytas bovelnos pabrika Amoskeage, ir gaus czion darbą arti 15,000 darbinjų. Pabrikūse firmos „Armory Cotton Mfg. Co.“ pradėjo dirbt 30 d. szio mėnesio.

— *New York.* Apie 1500 sanarių kriauczių draugystės „Progressive Tailor Union No. 11“, dirbanczių prie siuvimo geresnių paltų, pakėlė straiką.

Reikalaujė 9 adynų dienos darbo ir pakėlimo mokesties po 25% ant kožno stukio.

— *Mellston, O.* Apie 700 straikūjanczių anglekasių pribuvo czion 24 d. szio mėnesio prie balso orkestros, sulaike trukį gelzkelio Cincinnati, Hamilton & Dayton, susėdo visi ir nuvazevo prie kasyklų De Armitto, esanczių apskrietyje Pittsburgo. Pribuve czion nuėjo tiesiog prie kasyklų ir pareikalavo, kad darbinikai paliautu dirbė. Szijų kasyklų darbinikai, ant buvusio tūjau susirinkimo, prisizadėjo neiti į darbą.

Po szio straikieriai paėmė tavorinį trukį gelzkelio Baltimore & Ohio Southern ir sugrįžo į Mellston.

— *Pittsburg, Pa 26 Rugsėjo.* Paczios ir dukters straikūjanczių anglekasių iš kasyklų De Armitto esanczių arti Turtle Creek susirinko sziądien keliūse desėtkūse ir paėmusios vėliavas nutraukė prie paminėtų kasyklų. Pamacziusios ateinant vyrus į darbą pradėjo iš jų jūktis ir kolioti. Daugelis vyrų, susigėdę to, nėjo į darbą. Straikieriai sako, kad tą dien czion dirbo tiktai 15 vyrų ir iszkasė 35 vagonus anglių. De Armitt, prezidentas kompanijų New York & Cleveland Gas & Coal, taip įpyko už tai, kad paėmęs keturis ginklūtus vyrus iszmėto iš kompanijos namų straikierius.

Kasyklėse Bunola jau strai-
kieriai pradeda sugrįžti prie
darbo, nesitikėdami išloszt
straiką ant savo naudos.

Isz Amerikos.

Nelaimingas
lakiojas.

Walter Allerd isz Waterloo,
Indianos Valstijoje, sąnarys
cyrko firmos Howe & London,
andai vakare pasikėlė isz par-
ko „Electric“, Chicagoje, Ills.,
į orą ant baliono (orlaivio) ir
vos pakilo į 200 pėdų augsztį,
kaip susipainiojo virvėse, ku-
riomis buvo parisztas lūtelis,
ir taip nelaimingai, kad užsi-
smaugė. Po to nupūlė ant
žemės ir nusilaužė sprandą,
tris szonkaulius tiesėję koję ir
kairę ranką.

Iszplėszė banką.

Isz Owosso, Mich., raszo,
kad mieste Shephert, esancio
už 40 mylių tolio į žiemius nū
Owosso iszplėszė nežinomi plė-
szikai vietinę banką.

Kasierius Elmer Struble
mirtinai paszautas tapė per plė-
szikus, kurie paėmę \$15,000
isz kastos pabėgo. Kasierius
matyt smarkei gynėsi, nes po
bankos ruimą viskas buvo isz-
mėtyta ir szale jo ir jo ranko-
se buvo szmotai sudaužytos
kedės. Jisai buvo perszautas
į keturis daiktus isz revolverio.
Anksti isz ryto jisai nuėjo į
banką paimti kokių tai popie-
rų, kurios buvo uzdarytos ne-
degamojo szėpo, o plėszikų
jau czion taip-gi buta ir kaip
tikta jis atidarė szėpą, jų ir
pulta ant jo, nes tai rodė kad
durys szėpos nebuvo paardytos.

Plėszikų nesurado, bet me-
na, kad jie tur but isz czia
jau.

Uzderėjimai Ameri-
kijoje ir Europoje.

Neuzderėjimo mete 1891
Europa turėjo tikta 1,200,
000,000 buszelių kvieczių. O
szį metą, kaip girdėt da ma-
žesnis uzderėjimas.

Dėl to tai Europa ne tikt

ne gal pardūt savo kvieczių,
bet da isz kitur tur partraukti
300,000,000 buszelių daugiau
negu kitais metais.

Europa paprastai augina
tiek rugių kiek ir kvieczių.

Kitais metais Rosija, Vo-
kietija, Austrija, Italija, Pran-
cuzija, Bulgarija, Rumunija ir
Szvedije užaugydavo iki 1,300,
000,000 buszelių kas metas, o
szį metą ne gal daugiau turėt
kaip 875,000,800 buszelių.

Taip pat ir bulvių uzderėji-
mas szimet negeriausias. Eu-
ropa paprastai augina bulvių
du syk tiek, kiek kvieczių. Vi-
sos virszui paminėtos viesz-
patystės užaugindavo kas me-
tas arti pustreczio bilijono bu-
szelių bulvių, o szimet sako,
kad ne bus daugiau kaip
1,850,000,000 buszelių.

Nei viena dalis svieto neu-
augina taip daug visokių žė-
mės vaisių kaip Suv. Valst.
Amerikos ir Canada. Suv.
Valst. ne tur szimet bulvių
ant pardavimo, bet jei prekė
ant javų pakiltų tai gal paleist
į uzrubežį 240,000,000 busze-
lių kvieczių, 300,000,000 busz.
kukuruzos, 100,000,000 busz.
avižių ir 10,000,000 busz. ru-
gių, arba sykiu viso 650 mili-
jonų buszelių.

Jau ir dabar Prancuzija ir
Anglija daugybę Amerikos
kvieczių iszperka. Iki sziol
pirko buszelį už \$1, bet farme-
riai neketina daugiau už tą
prekė pardūt, ir jei kokios pre-
kė gal augsztai pakilt.

Uzmuszė kunigą
už skolą.

Isz Grafton, W. Va., raszo,
kad paviete Tucker tulam Co-
leman Ritzer kunigas H. H.
Burgoyne buvo kaltas kiek pi-
nigų. Coleman Ritzer sykiu
su savo broliu Lewis nuėjo pas
minėtą kunigą atsiimti skolą.
Kunigas sakėsi, kad neturys
dabar. Tada skolos reikalau-
tojai pradėjo jį muszti lazdo-
mis ir akmenimis svaidyti į jį.
Vienas isz akmenų pataikė

taip gerai, kad kunigas par-

virto ir nuszuko sprandą. Uz-
muszėjus jo tūjaus suareszta-
vojo.

Numirė isz bado.

Lena Callinsworth, ant far-
mos paviete Claiborne, Valsti-
joje Tennessee, mirė po 58 die-
nų badėjimo. Jijė susipyko
už ką tai su savo vyru ir a tsi-
skyrus nū jo susimislijo, isz
piktumo, badu savę numaryt.
Gentis norėjo ją nū to atkalbīt
ir siulė nors kiek valgyt, bet ji
nėmė nieko į burną per 58 die-
nas ir nū to mirė.

Skubinasi ant velnio
laidotuvių.

Kokia kvailybe gal atsitikti
tarp tamsių žmonių, tai gana
gerai parodo atsitikimas tulam
kaime netoli miesto Mountvi-
lle, S. Carolinos Valstijoje. Į
to kaimo negrų bažnyčią po-
ra sąvaiczių atgal partraukė
varpą. Kada varpas buvo
įtrauktas į bažnyczios boksztą,
skambijo jį be perstojo per
szeszes adynas. Vietiniai ne-
grai norėdami dasizintot, isz
kokios priezasties taip ilgai
skambinama,ėjo persitikrīt.
Susirinkus daugeliui žmonių
nustojo varpas gaudės ir žmo-
nėms apreikszta tapė, kad vel-
nes numirės ir ant jo laidotu-
vių taip ilgai skambinta. Ži-
nia sz greitai paplito po szį
kaimą ir pagaliaus į tolymas
vietas pasiekė, kur tikta nei-
grai gyvena. Pranesant apie
tai kožnas vis nū savęs da ką
pridėjo ir įumą laiką tukstan-
cziai negrų isz tolymų krasztų
pradėjo suplaukt. Kvailumas
žmonių da platesnes ribas pe-
rėjo, kada vienas isz jų kunigų
apsakė jiems kaip sudas Aug-
szeziausias sudijo tą velnę ir
kaip jis paskui mirė.

Ant gelzkelio trukių kas
diena daugelis negrų isz North
Carolinos, Floridos, Alabamos
ir Georgijos atvaziūje ant vel-
nio laidotuvių. Susirinkę
czion gieda, szoka ir visokiu
budu savo džiaugsmą iszreisz-
ke, kad jau velnes mirė ir da-

bar lengva bus visiems į dan-
gų įeiti.

Prie bažnyczios pristatyt tu-
rėjo da platformę, kad geriau
but žmonėms pamatyti tą ste-
buklingą varpą, kuris apreisz-
kė apie velnio myrį. Pama-
tymas, žinoma, ne už dyką ir
paleidęs tą žinę kunigas nema-
žai pelno isz tamsių žmonių.
Kokis tam visam bus galas,
nežine. Baltveidžai baisiai
įtužo ant to, bet sulaikyti ne-
galeje.

Myris dėl meilės.

Isz Nashville, Tenn., raszo,
kad Karolius French, dailus
ir turtingas jaunikaitis, priesz
tris mėnesius pribuvęs isz In-
dianapolis į Bonair, ant vaka-
cijų, susitiko su mergina Ele-
na Hunt, duktere saviniko ka-
syklų, ir įsimylėjo į ją. Ele-
na taip pat pamylėjo jį ir no-
rėjo jūdu apšvesti, bet tėvas
szio vaikino, dasigirdęs apie
tai, nenorėjo daleisti, ir už-
draudė matytis su ja, kiba tik-
tai kada jisai pats bus sykiu.
Pereitą seredą abudu jaunie-
jai susitiko ir nuėjo į miesto
parką pasivaikszczioti. Kada
jūdu buvo arti urvo, kuris yra
gale parko, pamatė, kad pas-
kui jūdu ateina Frencho tėvas;
tada jauniejai apsikabino viens
kitą ir pūlė į urvą. Pamatęs
tai tėvas bėgo paskui gelbėti,
bet jau buvo per vėlu, nes jau-
nųjų tikta sąnariai kaip kur
buvo matytis ant akmenų ur-
vo bekabą.

Isz lietuviszku dirvu Amerikoje

— *Traverse City, Mich.*
Asz N. 30 „Vienytės“ pami-
nėjau kiek apie nesisekimą
„Susivienyjimo“ kūpos, esan-
czios mus mieste. „Garsui“
nepatiko, kad asz teisybę ra-
sziau ir N. 32 dūda neva atsak-
ymą ant to, kur pavadina ma-
nę agitatorium „Susivienyjimo“.
Tas, kaip mą rodos, ne
gal but peiktina; juk supran-
tamas dalykas, kad be agita-
torių jokis darbas, o da ypacz

kaip sziam panaszus, sektis ne-
gal. Bet „Garsas“ matyt ne-
supranta gerai prasmės to žo-
džio ir perstatė tą suvis kitaip
savo mislije. Asz-gi prisipa-
zysu atvirai prieš visus, kad
agitorium „Susivienijimo“
neesu ir „Garso“ pasiulijimo
nepriimu tokiu budu; asz pa-
rasziau tik tai vien tą, kaip mus
„Susivien.“ kūpai sekasi. Asz
aprasziau ten ne vargus kokios
ten „savu“ kūpos, kaip „Gar-
sas“ sako, bet kūpos „Susi-
vien. A. L.“, ir tą kožnas isz
skaitytojų galėjo patėmyt.

Užsipulti ant „Garso“ spaus-
tuvės ir da kaip koks vanagas,
— nū ko „Garsas“ taip dreba,
akise tai pamatęs, — asz visai
nemisliju ir nemisliju, ir kad
izplėszti isz „Garso“ nagų
spaudinimą „Tėvynės“, apie
tai nei žodžiu savo anam rasz-
te neprisiminiau. Juk ar ma
ne vis tiek jau kokioje spaus-
tuvėje spaudysis „Tėvynė“?
Kaip ma, taip ir visiems mus
miesto „Susiv.“ kūpos sąna-
riam galvos apie tai neskauda;
tik tai tiek nesmagu mums, kad
negalime reguliariškai gaut
visų num. „Tėvynės“, o kame
pasirodė kalta „Garso“ spaus-
tuvė. Bet „Garso“ spaus-
tuvė to neprisipažysta ir gaivina sa-
vyje viltį, kad nors ir neteis-
gai elgesi ir mato jau tai kiti,
apreikszdami tai „vanagiszka“
baidykla, ji ir ant kitų metų
spausdinsent „Tėvynė“, nes
pigiausei atliekant darbą (?).
O daro tai tikt dėl tautos labo.
Gal ir neprisuntimą keletos
num. „Tėvynės“ dėl mus kū-
pos laikote už tautiszka darbą?
(Mat, tai vis yra daroma dėl
to, kad už pigiausia, kaip ki-
tos spaus-
tuvės, prekę spaudi-
na „Tėvynė“). Geri ekono-
mai! nēr ką sakyti! O tai vis
mat, ant tautos naudos eina.

Nesuprantu taip-gi dėl ko
„Garsas“ uždavė ma taip sun-
kų klausimą iszriszti: „isz kur
atsirado pas „Susivienijimo“
virszinikus užkietėjimas“. Na-
vatnas, iszties, klausimas, ir

atsakyti — dėl „Garso“ gar-
bės — tiek tikt galiu: jeigu
„Garsui“ taip labai rupi tas,
tai paimk drąsos plūszta ir
melsk „Susivienijimo“ virszin-
ikų kad pasisakytų; ma gi
szis dalykas suvis nerupi ir asz
tūm nemisliju užsiimti, nors
„Garsas“ ir labiau maldautu,
o net ir primokėt kiek ketin-
tu. Asz, varde visos „Sus.“
kūpos tiktai tiek da sykį užsi-
menu, kad N. 6 „Tėvynės“
mes neaplaikėm da ir dėl to,
kaipo sąnariai „Sus.“ reika-
laujam, kad but prisijusta, nes
„Konstitucije Susivienijimo“
apie tai aiszkliai kalba. O ant
galo ir tai turit suprast, kad
kožnas sąnarys „Sus.“, ne tikt
skaitytu „Tėvynė“, bet ir savo
vaikam paliktu, kad parodyt
jiems, kaip jų tėvų laikūse
„Susivienijimas“ stovėjo ir
kiek jisai naudos tautai rengė.
O gi isz kur szie žinos apie tai,
jeigu to nemirsztancio liudin-
niko nematys? Prisilaikyda-
mas sziekios nūmonės, asz ne
jieszkau daugiau keno kaltė
neprisuntime minėtų mums
numerijų, bet stacziai, varde
kūpos, reikalauju ir, laikyda-
mas szį reikalavimą už teisin-
gą, nei „Garso“ nei taip kokio
laikraszczio bjaurinimo mato
ypatos nepriimu.

Ant galo tiek laikau už rei-
kalą isztarti „Garsui“, kad vi-
sai bereikalo nubarei manę už
„Susivienijimo“ virszinikus.
Juk jeigu asz kūm nusidėjau
prieš jus, tai ir jie pats galė-
jo dūt atsakymą. Dabartinis
—gi Tamistėlių iszlydimas su-
vis ne ant savo vietos pasirodė,
ir pesergsčiu, kad daugiau į
svetimą daržą savo..... ne-
kisztumėt, ir vieno ar kito
ypatos be reikalo nebjaurytu-
mėt. Prisilaikykite patis kiek
daugiau teisybės, o paskui im-
kitės ir kitiems apie tai szne-
kėt.

Teisybė, nors ir karcziausia,
vis-gi yra geresnė, negu labiau
papūsztas ir pasaldytas melas.

Su gūdone R. Gaubas.

— Isz Connecticut. Pasi-
rodzius „Vienybėje“ straips-
niui apie tai: kokia tiesa yra
užraszymūse katalikiszku baz-
nyčių ant vyskupų, pakilo
szen ir ten koki tai navatni
klausimai, abejojimai ir kaip
kur net piktumas, kad apie tai
taip atvirai kas drista iszsitar-
ti. Pagal mano numanymą,
tai czion jokios drąsos nerei-
kėjo ir kad užtai pykti kam,
— tai visai bereikalinga. Su
laiku, asz misliju, užmigs ir
prasivardziavimai szitokių drą-
sūlių „szliupineis“, „bedie-
vais“, „valnamaniais“ ir t. t.
ir teisingas numanymas apie
panaszus reikalus pas visus
ras vietą. Kiek žinau, tai mus
apielinkėje daugumas jau pri-
pažysta sziądien, kad kas mus
yra, tas tur but ant mus vardo
ir užraszyta. Ir isz tokio susi-
pratimo tiktai dziaugtis reike.

Žigunas

— Plymouth, Pa. Senei,
turbut, Plymoutho lietuviai
buvo taip garsus tarpsaviszka
neuzkanta, kaip tai paskuti-
niam laike dūdasi matyt.
Skvajeriai nei nespėje daryt
provų. O skundus pas jūs
padūda lietuviai. Ir kaip tikt
kuris, ne tai kad sumusztų ki-
tą, bet tikt žodį kokį piktą isz-
tare, tūjaus užgautasis tūm ir
bėga pas skvajerį su skundu.
Po provai viens ar kitas užmo-
ka kelis dolerius skvajeriui ir
ant to pasibaige. Bet klausis-
mas dabar: ką skundikas pel-
no? ar jau isztikro jam daug
lengviau, kad skundzemas per
jį yra nubaustas pinigiszka,
ir tai da ne ant jo naudos? Ar
tie ant jo piktai pasakytį žo-
dziai jau ne tur tiek sylos, kaip
kad iki provai buvo? Ma ro-
dos, kad tas liekti be jokios
permainos, ir jau naudosskun-
dikas jokios isz to ne gal tu-
rėt.

Tankiausia dabar panaszus
skundai randa sav vietą isz
priežasties skyrių nūmonių pa-
rapijos reikalūse. Vieni, mat,
sako, kad negalima dūtis va-

dziot vienam už nosies, o kiti
— to nepripažysta ir sako,
kad nepritinka mums
prieš taip augsztą ypa-
tą nors ir su teisybe atsiliepti.
Ir sziekis skirtumas nūmonių
taip ūlei dabojuamas per vienus
ir kitus, kad mažiausias susi-
artinimas jų pagimdo vaidus
ir stume pas teisdarij. Teisybė,
ir kitokių priežaszčių kreipi-
mosi pas teisdarius yra, bet
pradze tokių tankiausia isz
virszui minėto iszdygsta.

Skaitytojas, iszties, pasakys:
„jau tai tikt kiba proto netur,
kad už tokius niekniekius to-
kią sav skriaudą daro ir ant
apjūkos statosi“. Persipraszau,
visai tai ne niekniekis. Jeigu
pasirodo, kad parapija taip
skaudzei yra nuskriausta (ką
parodo rokundos N. 32), tai
jau niekniekiu negalima czion
vadint. Bet kaip szis dalykas
bus iszrisztas, apie tai dabar
nekalbu, nes laikas savo ap-
reiksz. Norėcziau vėl da grįž-
ti prie paminėtų virszui provų
ir iszreikszti savo nūmonę kas
link to viso. Ir taip, ar ne
but daug geriau, kad pas mus
mažiau but užgaunanczios pui-
kybės ir į vietą to kad dūtu-
me daugiau vietos broliszkumui,
ko taip daug truksta
mums sziądien? Juk patis
matom, kad negerūsius turim
sziądien laikus, ir kad geres-
nių vargu kada sulauksime,
jeigu vienybės ir broliszkumo
nenorime pripažinti. O kad
iszties nū to priguli vi-
sas mus padėjimas, tai tikt tiek
patėmiju, — kad gerovė gy-
venime tada tikt užstoje, kada
jos reikalaujenti broliszkai
gyvena ir visi iszvien prie tos
zengė. Asz taip sakydamas
misliju ne tikt apie plymouth-
iszkius lietuvius, bet abelnai —
apie visus. Bet pakol atsky-
rių miestų, miestėlių ar kaimų
lietuviai niekįs tą broliszką
meilę ir balso iszmingesniu-
jų neklausys, — tolyma labai
dėl mus laimė; o su laiku per
tokį mus tarpsaviszka edimasi

da galim užsipelnyt neužkanta
nū szios szalies valdzios ir am-
žiną jungą dėl savęs parengti.

Vietinis.

— *Brooklyn, N. Y.* Tu-
las Tautietis raszo į „Kardą“,
kad nedėlioį 8 d. Ruggjuczio,
New Yorko Mildos daininikų
Dr. ir deszintis szeimynų lietu-
vių buvo atvažiavę į Brooklyno
grios kontrus „Glendale L. I.“
į kur daugybė žmonių važiūja
pakvėpūt sveiko oro.

Tarp žaliūjanczių medžių
puikios pievos, kur randasi vi-
soki vaisiai, gana atokei nū
vieszkelio ir triobų, Hotelije
apsistojo, už valandos daininį
kai pilnu choru užtraukė savo
dainas, kurių aidas pripildė
mizšką Amerikos. Svetimtau-
cziai prisiklausydami tam nū
tolo, artinosi idant galėtu
geriaus prisiklausyt ir dažnot,
kokia tauta czion jūs vaiszina
taip puikiomis dainomis.

Jau buvo ketvirta adyna, kaip
tūm kart tapė užbaigta viena
daina, o tū tarpū isz klausyto-
jų davėsi girdėtis keli balsai:
„Lithuanians, Lithuanians
Hurrah!...“ Kilo didis ran-
kų plojimas ir užimas, po visą
girią perskambėjo. Apie 8-tą
adyną vakare Dr-tė. grįždama
namo, taip gi ir ant karų ne-
patingėjo padainūt. *Tautietis.*

— *Freeland, Pa.* Daugel
kartų asz buvau girdėjęs lie-
tuvius kalbant, o lygei ir pa-
cziam matyt, apgarsiuimus lai-
kraszcziušė apie lietuviszkus
piknikus, bet niekad osz ne-
turėjau laimės ant tokių pik-
nikų lankytis; nors didei trosz-
kau, bet vienok manų toks gei-
davimas buvo už dyką, kadan-
gi musų miestelyje nėra atsa-
kanczio skaitliaus lietuvių,
kad stengtų pikniką isztaisyti.
O po antram, — Freelando lie-
tuviai yra beveik visi iszvirte
į ponus, tai gi ir piknikus jie
kele tikt ponams; tai gi pras-
tiems jau nei mislyti nėra ka
apie tokias linksmybes, kur...

vienu žodžiu visko pertenka,
pagal mano supratimą.

Nu gi sztai musų klebonas,
kun. J. D., prisako savo para-
pionam, kad ant 28 d. Rug-
pjuczio važiūtume visi ant pik-
niko. Keles, girdi, netolimas,
tikt į Hazletoną. Tai gi koks
tada džiaugsmas pripildė ma-
no isztroszkusę szirdį, tai jau
nereikalauju nei sakyt jums,
skaitytojai. Tiek tikt pasi-
sakau (ir tai po sekretu) kad
net bažnyczioje asz pradėjau
kojas taisyt prie „polkos“ ir
„valso“; o jau ten, — misliju
sav, — tai pasilinksmysiu!...

Priežastį szio pikniko turiu
kiek paaizskjt. Mat lenkisz-
kai parapijai pritruko ten kiek
pinigų; o kaip jau paprastai
seniau budavo, taip ir dabar
turėjo lietuviai tą nedateklių
pripildyt.

Na gi ant paskirtos dienos
pasirengėm neprastai; labiau-
sia asz riktavausi, kad visai
„feinei“ iszrodycziau ir galė-
cziau... patikti. Buvo jau
10 valanda iszryto. Jau sėdė-
jom streetkariūšė; sztai ati-
traukė muzikantai ir susėdę
užtraukė grajīt. Streetkariai
suskambino ir važiūjame visi
„forvare“ ant pikniko. Pri-
buvom ant paskirtos vietos.
Muzikantai taip dailiai užtrau-
kė, kad asz nei nesijutau kaip
pagriebiau kokią ten mazur-
ką ir, treptelėjęs kelis sykius,
pastacziau kairę koję, kad sa-
vo szokikę į kairį szoną pa-
sukti. Czirrr vage tikt mano
atstatytoji koja, o szokikė net
nusijūkė. Bet tas nieko; asz
ir vėl leidausi strapaliūt į run-
dą. Vienok negalėjau ilgai
szokti, nes prakaitas pilte pasi-
pylė ir turėjau sustoti. Matot
mano szokikė buvo pusėtinai
stora ir prie szokio nelabai
mikla. Paleidęs ją atsisėdau
pasilsėt. Kaip sztai tiesiog
ties manim susimakalavo
skvernai ir... ugi žiurau, kad
mus klebonas, pagriebęs kokę
ten varszavianką, kad leke, tai
leke... Ką toliau tarp szo-

kių macziau, jau nei nepasa-
kosiu. Eina viskas gerai ir
naktis jau užslinko. Buvo
apie devinta valanda. Pasi-
suka sztai ir vėl mus klebonas,
surinko kelioliką vyrų — lietu-
vių ir lenkų — į vieną pulką ir
paliepė giedoti „Jeszcze Pols-
ka nie zginėta, póki my żijie-
my“. Choras trauke, kad vis-
kas braszka; mą iszrodė, kad
bliaujame kaip ozei; vienok
kada tiktai savo vieno balsą
užgirdau, mą labai gerai isz-
rodė; ir pasidrašinęs tūm, kad
jau suriksiu, kiek tikt nasrai
leidze, tūjau nei vieno balso
nebuvo girdėt. Patėmijęs tai
lenkų kun. Austas, kaip griebė
mą už krutų... laimė mano,
kad jis buvo kiek „užsitraukęs“
ir nespėjo manę pagaut, kaip
pasisukęs į szoną, duriau sza-
lyn. Tūm tarpū pasisuko ko-
kis ten kitas lietuvis, kuris
atsiėmė nū kun. A. per manę
užtarnautą pelną. Kas zin
kaip but szitam nusisekė isz-
sprust isz nemielaszirdingo
kun. A. nagų, kad ne but tai
užtėmijęs tulas airis, kuris,
surikęs „By Jesus“ (bai Dzy-
sus) kaip jau teps pasiszokė-
jęs kun. A. per veiduką, kad
net skriblius nusirito į kitą
pusę tvoros. Ir tokiu budu
iszgelbėjo nelaimingą lietuvi.
Na tai, misliju sav, ir pikni-
kas. Nū szio laiko asz pra-
dedu suprast jau, kas tai yra
poniszkas piknikas.

Greitakojis.

Atsitikimas Karpatūšė.

(Pabaiga)

Patsai Viloviczia buvo pa-
sitraukęs kiek į szalį ir pama-
tė czion pamestą virvagali.
Jisai atsiminė, kad jie leido
ant virvių drąsujį savo draugą.
Pamatę baisų meszkiną visi
pametė laikę virvę ir griebėsi
gyvatą savo apgint, o leidze-
masis buvo paliktas ant valios
likimo ir turėjo tikėtis ant sa-
vo paties sylv.

Tai gi pamislijo Viloviczia,

kad leidzemas is galėjo užsi-
muszt.

— Ei! — suszuko ant apsto-
jusių apie meszkiną, — eikite
szia.

Visi pasiskubino, prie jo.

— Gelbėkit Valentą! Juk
jis urve!

— Dieve mielaszirdingas! —
suriko vienas isz jų — juk jis
jau užsimuszę gal, o vis per
mus neapsimislįjimą!

— Gelbėkim, kas galim! —
suszuko Jokubas.

— Mazgykite virvagalius,
vyrai! — isztarė paliepenčiu
balsu Viloviczia.

Vyrai tūjaus ėmėsi prie to
ir kaip bematai suraisziojo il-
gą galą virvės. Viloviczia pa-
mojo Jokubą.

— Tu lengviausias isz mus
visų! marsz į gilybę jieszkot
Valento.

Jokubas neatsikalbino; pa-
griebė vieną galą virvės apsi-
riszo drucziai ir, patraukęs ar-
mazgas drucziai, drąsiai ir
mikliai leidosi į gilumą.

— Dieve mą padėk! Dieve
padėk! — sznabzdėjo.

— Atsargei, vaikine! — sa-
kė Vilovicze — ir szauk, gal
Valentas atsilieps.

Vyrai drucziai laikė virvę
ir pamažu leido ją, prilaikyda-
mi tokiu budu Jokubą, kad
jis kaip netikėtai nenusiristų
per asztrius akmenis į gelmę.

Jokubas vis szaukė:

— Valentai! Ei! Valentai!

Balsas jo iszpradzios aisz-
kiai buvo girdimas, sykiu gi
kaip jis leidosi gilyn, balsas
silpo iki to, kad pagaliaus tik-
tai kokis tai neaiszkus atgarsis
buvo girdėt.

— Jokubai! ei, szaukk, ne-
sigailėk gerklės! — szaukė stor-
balsis.

Visi ant virszaus stovinti
isztempė ausis. Tikėjosi, kad
Jokubas iszgirs jų draugo bal-
są ir atsilieps.

Tūm tarpū gilumoje žemės
buvo suvis tyku. Tiktai ak-
mū, pajudintas koja vieno isz
ant kranto stovinczių, nuriedė-

jo žemyn ir ilgai, ilgai ritosi, atsimusdamas į sienas plyszio.

Ant syk virvė paliūšėjo lenktis ir izlengvo pulti pradėjo, rodos, kad sunkuma, prie jos galo buvusi, tapė atimta.

— Stok! — suszuko Viloviczia. — Daugiau neleiskite virvės! Jau Jokubas turbut ant dugno stovi!

— Beveik penkesdesimts mastų virvės įleidom — tarė vienas iz vyrų.

— Kiek, penkesdesimts? matiausia septynesdesimts! — perkirto jį kitas.

Virvė ir vėl įsitempė.

— Traukit! — isztarė Viloviczia ir patsai padėjo traukt.

Jisai tikėjo, kad Jokubas pasirodys ir vėl ant virszaus ir apie likimą savo pirmojo draugo papasakos.

— Bet Zigmas! sunus mano vienatinis, kur jisai yra? pusiaubalsiai isztarė Viloviczia ir gailėstis szirdį jo užgavo. Laike audros ar gal imtynėje su meszkinu prazuvo jisai...

Virvės vis ilgesnis galas pasirodė ant kranto ir kas sykis vis labyn tempėsi.

— Jau neužilgio! — murmelėjo vienas iz vyrų. — Tik-tai žiurėk ir pasirodys Jokubas mums.

Czion Viloviczia džiaugsmingai suszuko ir pūlėsi prie kranto rankas iszskėtęs.

— Sunau mano! Zigmait!

Dabar ir kiti vyrai ką tik nepaleido isz rankų virvės, didelei nusidvieję isz to, nes jau niekados nesitikėjo jį paregėt.

Prie galo virvės ne Jokubas, bet Zigmas mokslainės mandieroje buvo prisiriszęs ir veidas jo nuszvito sykiu su žibancziais knypkais jo mandieros.

— Visokia dvase lai garbina Vieszpatį! — murmelėjo storbalsis — iszties, asz niekados to nesitikėjau!

— Aukso tu obūlėli! — tarė per aszaras vienas apysenis vyras, gerai pažystantis Zigmą.

— Kam tav buvo lyst į tokią

skylę?

Zigmas buvo lyg iszbalęs, bet nenusiminęs; geležinis iszlaikimas jaunikaiczio pergalejo viską, ką tik-tai jisai perkštūrėjo, ir apglobęs ir pabuczia- vęs tėvą, nubėgo prie užmusztojo meszkinio.

— Ots mano neprietelius! Szis mano ir Marilkos persekiotojas! — isztarė vesdamas ake per kuną meszkinio.

— Tai jis ant judviejų užklupo? — klausė sukdamas usą Viloviczia, kas reiszė, kad linksmumas pilnai jį atlankė jau.

— Asz misliju, kad jų czion ir daugiau tur but! — tarė Zigmas.

— Ar galimas daiktas! — tarė nelinksmi vienas iz vyrų. — Bėgkime, pakol da galim!

— Nebijok! — atsiliėpė Viloviczia. — Turiu da du gata- vus szuvius, o jus juk kirvukus ir nenumetėt.

— Dabar reiktu isztraukti da anūdu ką viduryje likę yra! — tarė Zigmas.

— Ir Valentas tenai, ir sveikas? — klausė nusidviejęs Viloviczia.

— Abudu su Jokubu koveikiausi! — atsakė Zigmas. — Szio lindynėj' ant pažiuros taip baisioj' ir nejeinamoj', yra nūlaidus akmens ir lygus kaip stalas. Szalimis t. y. sienose yra daugelis įdubumų, kuriais kaipo trepais galima be jokio paojaus nulipti žemyn. Iszeiti isz ten, teisybė, sunku, o net ir negalima.

— Bet kas atsitiko su judviem vakar? — užklausė Viloviczia.

— Tūjaus papasakosiu! — atsakė Zigmas, — bet pirmiau tegul isztrauke Jokubą ir Valentą, nes jiemdviem tenai ne labai smagu!

— Nugi! ir užmirszau apie jūdu!... Nagi vyrai prie darbo! — tarė linksmi Viloviczia.

Paantryt szių zodžių daugiau nreikėjo, ir už keliatos

minutų abudu buvo isztraukti ant pavirsz žemės.

— Acziu Dievui! — isztarė Jokubas.

— Kas kita szitą szviesę saulę ir tą melsvą dangų matyt ties savim. Tenai gilumoje tamsu ir baugl!

Dabar Zigmas traukė savo pasakojimą:

— Kalti esava, kad nesugrįžova namo ant prisakytos valandos.

— Ir labai esate kalti! — pertraukė jo kalbą Viloviczia, nes asz ir motina labai nusigandę buvova. Laimė da, kad Marilką rado szje sztai geri žmonės ir parvezė namo... Bet kas per atsitikimas buvo su meszkinu?...

— Kada pradėjo sutemt — pasakojo Zigmas — grįžova nytiūdami linksmą dainelę, kaip antsyk; priėję prie vietos, kur dabar stovim, iszgirdova isz arti keletą szuvių ir lojimą szunų. Nugi kas czia but, sakova, ir ėjova į tą szalį pažiūrėt. Szuvių daugiau ne buvo girdėt ir lojimas szunų vis darsė silpnėsiu, bėgant į priešingą mudviem szalį. Kas per priezastis tam buvo, niekaip negalėjo dasimislit. Vienok, traukemi žingeidumo, norėjo tikrai apie tai vis patirt... — Tai grovas medžiojo!... — tarė vienas iz vyrų. — Ant meszkų jis medžiojo... — Apie tai — tarė Zigmas — mudu nieko nežinojova. Meszkos ar kitoki koki žvėris labai retai czion pasirodo.

— Kur gi retai, ponaiti, — atsiliėpė vienas iz vyrų. Pasitaiko, kad ir arti kaimo pasirodo... Pamenu viena meta, da buvau asz tikt tokiu bambalu, tai meszkinas atėjo į mus kaimą ir iszneszė versziukus isz tvartų kaip savo... Labai tankei ir vaikus paima... Prie medaus gi tai nerasi didesnio smiliaus.

— Na! neperiszkadik! — permuszė jį Jokubas, — tegul

ponaitis pasakoje kas atsitiko, nes žingeidumas mus labai pa- emė jau.

Zigmas pasakojo toliaus:

— Vos žengėva keletą žing- snių siauru takeliu ana ten į kalną, kaip Marilka sukliko ir persigandus prie manęs prisiglaudė pusiaugyva. Kas yra? užklausiau, paimdamas už rankos. Nėko neatsakė tik-tai parodė ranka į aną krumą isz kur matytis buvo didelio mesz- kino užpakalis. Meszkinas ne matė mudviejų ir atsisėdęs ant pasturgalio, laižė raudonu lie- zuviu pirmutinę koją. Matyt buvo pažeidęs ar gal kas pa- zeidė. Asz nenusigandau ant syk. Paėmiau Marilką ir nu- nesziau į tankumyną, kur pa- guldziau, mislidamas kad jos czion tikt neaptiks meszkinas. Kada grįžau atgal, užgavau koją akmenį, kuris nusirito į szitą gilumą. Ant laimės meszkinas to negirdėjo. Bu- cziau galėjęs pabėgti, bet mis- lis, kad Marilka liko czion be jokios globos sulaike manę ant vietos. Tariau ginti ją nors ir savo gyvatą but reikėję pa- dėt. Ant syk pūlė mą į gal- vą gera mislis. Atsitolinau nū sesers kaip galima toliaus. Rankoje turėjau savo ilgą laz- dą, su noragėliu ant galo, su kure visad einu į kalnus. Pa- emiau ją į abi ranki ir pradė- jau leisti į gilumą szio plyszio. Kada jau ant tiek per asztrias szakas nusileidau žemyn, kad meszkinas nū virszaus negalė- jo manęs pasiekti pradėjau garsei szaukti pagalbos. Vie- nok, niekas nepribuvo, tik-tai meszkinas, iszgirdęs mano bal- sų, pradėjo pamažu slinkti prie manęs. Asz tyczia jį erzinau, szukaudamas ir klykdamas. Norėjo pasiekti manę ir bandė cziūžti žemyn, bet pažeista ko- ja periszkadijo jam matyt, nes tūjaus iszlipu ir vėl ant kran- to ir pradėjo laižytis. Asz cy- piau ir klykiau kiek galėjau, o neprietelius mano piktai murmėjo ir stengėsi pagriebti

manę į savo nagus. Neispa
sakytai buvau asz isz to link-
smus, kad patraukiau jį prie
savęs ir tokiu budu apgyniau
Marilką. Pamažu ir naktis
savo skraistę užtiesė, o su
tūm sykiu ir audra siaust
ėmė. Vėjas putė ir mano bal-
są rijo, tamsa uždengė nū ma-
no akių žvėrį. Dievė mano!
pamislįjau tada, kas stosis su
mano mylimiausia sesute. O
tūm syk koja mano paslydo,
smarkus vėjas įsilaužė į vidų
plyszio, ir pajutau antsyk, kad
svyru ir sylų nebtenku. Pa-
leidau lazda ir griebdamasis
už asztrių akmenų, kaip vove-
rė, nusileidau į gilumą szios
pragaro skylės. Nuilsęs bu-
vau ir reikalavau pasilsio. Ne-
galiu tikrai pasakyt, kaip il-
gai asz cziūziau žemyn pakol
pasiekiau dugną, nes susilai-
kiau tiktai tada, kaip pasiju-
tau bestovys ant lygaus ak-
mens, ir nei vėtros nei nieko
negirdėt buvo. Tykuma ne-
iszpasakytą. Kas toliaus atsi-
tiko, tai jau jus matot ir patys
žinot.

— Geras isz tavęs vaikas,
sunau mano! — tarė tėvas Zig-
mo.

— Ir didelė meilė Dievo
buvo ant tavęs ponaiti! isz-
tarė vienas isz vyrų.

— Kad ne tas, tai ponaitis
butum prapūlęs!.. — dądurė
kitas.

Antsyk subildėjo keletas
szuvių tolumoje.

— Ana! — atsiliepė storbal-
sis — grovas da ir szįdien me-
džioje. Matyt meszkų ir dau-
giau da yra sziczion!..

— Grįžkim namo! — atsilie-
pė Jokubas, szaukdamas szunis.

— O kas bus su užmusztu
meszkinu? — užklausė Zigmas.

— Atsiųsių vezimą ant kri-
pių, kad jį parvezt! — atsakė
Viloviczia. Isz jo bus gera
skranda.

Szuviai ir vėl subildėjo to-
lumoje.

— Matyt, kad da czion koks
didesnis žvėris yra, jeigu gro-

vas taip be atleidimo szaudo!..
— tarė Jokubas.

— Na tai namo, vyrai! —
isztarė Viloviczia, ir po valan-
dėlės visi traukė isz vietos.
S. G.

Eiles

Pranciszkaus Sekupasakos.

(Tąsa)

XV.

Oi paliaukit rugužėlei
Jus taip smarkei sukurevė,
Oi paliaukit pjovikėlei
Liudna dainą bedainavė.
Mano mislys ir bangūja
Taip kaip jus miela dainelė;
O szirdis neatvangūja,
Kaip, pjovikai, jus rugėlei.
Tū balti rugucziai jus sztai
Krisit po kircziu dalgio;
Mano mislys ir liaus užti
Ir nereiks mą valgio.
Oi ne oszkit rugužėlei
Kad ir esat szįdien status.
Ne dainūkit pjovikėlei
Kad dirvonai jusų platus.
Mano szirdį suzaizdytą
Da baisiau jus nekankykit,
Nū linksmumo uždaryta
Nors nū verksmo n'uzrakykit.
Rugelius parvez laimingas
Linksmas gaspadorius;
Kunas mano nelaimingas
Tasyk ant jūdų bus morų.

XVI.

Didziosios jurės
Į krantą plezdėjo,
Jaunos mergaitės
Į jasias žiurėjo;
Netiek į jasias
Į patį kiek toli,
Nes laukė parplaukent
Jų mieląjį brolių.
Užė vis jurė,
Kaip užti paprato,
Sesers vis žiuri
Bet nieko nemato.
Nelaukit seselės,
Jau brolis neplauke,
Bet kunas brolelio
Tik pagrabo lauke,
Linksmomsioms zuvelėms
Nuleido sav' mantą,
O tos kaip seselės
Jį lydi ik' krantui.

XVII.

Kalėdos.

Atėjo laimingos sniegūtos ka-
lėdos;
Szirdingai jų laukė žmonelės
visi.
Razanczių pakarkinę valgyti
sėdos
Ir plotkų užkasti laimingi,
linksmi.
Pavalgęs senelis bažnyczion
krapina
Klausyti trejopų szventųjų mi-
szijų;
Algas gaspadorius tą dieną
dalina
Ir linksmina szirdis jaunųjų
tarnų.
Raudonos, laimingos merginos
tarnaitės,
Kad gavo už kruvina darba
graszius,
Ir szneka: kaip pirks sav tre-
sus, skepetaitė,
Kaip bus, kaip vieszėsis pas
mielus tėvus.
Bernukas ir dziauges; sziaip
taip apsirėdęs
Jau eina jis neva miszių isz-
klausyt,
Bet mūsų kalėdos ne tam jog
kalėdos
Kad laiką bažnyczioj' tą dieną
daryt:
Per isztisus buvęs metus be
skatiko
Bernukas nors szįdien juk tur
pasidziaugt.
Bažnytkiemij' draugą jisai su-
sitiko,
Reik dziaugtis, bet kaip? Tai
pas Ickų reik traukt.
O Ickus taip geras, taip barz-
dą atkiszęs
Visus rodos nor jisai szįdien
bucziūt,
Ickienė vėl raktų kruvas pri-
siriszus
Degtinę tik skubina, skubina
dūt.
Ir gere bernukai ir pinigūs
leidže,
Vaiszina viens kitą jaunieje
draugai;
Visi užsigert kū daugiau tik-
tai geidže
Ir teka sparnotos jų kalbos,
jūikai.

Kam metūse jie ik kalėdų taip
kentė

Ir kantrei taip laukė kalėdų
szventų?

Kam sziokius blaivystėj' szven-
tadienius szventė?

Nors sykį reik gerti ant metų
visų.

Kam kruviną prakaitą metūse
liėjo

Kaip szalo, kaip snigo, kaip
buvo lytus?

Tai szįdien jiems algą už tai
užmokėjo,

Uzdarbąjie gavo kelis skatikus.

Tai dziaugkitės, gerkit jaunie-
jie berneliai!

Asz verkeziau, jus dėta, bet
dziaugkitės jus,

Tai gerete prakaitą savo bro-
leliai,

Tai darbą ant svetimo lauko,
vargus.

O kaip asz czion geiszciau, kad
jums tik galėciau

Ne tokę, gražesnę linksmybę
inteikt:

Asz jums po knjigutę inbrukti
norėciau,

Kad butu szventadienij' jums
ką veikt.

Parodyciau jums asz gausin-
gą szaltinį,

Naudingas galėtumėt semti
zines,

Jis dūtu linksmumo daugiau
už degtinę:

Galėtumėt vargo draskyti py-
nes.

Bet vargszai! nematote szito
jus tako

Ir leidzet jaunystę tamsybėj'
akloj'!

Bet ką czion... kam reiktu,
tie nieko nesako

O manęs klausyti, kas jums
czion galvoj'?!..

XVIII.

Saulė szviecze kūaiszčiausiai,
Žemė linksmas visa,

Cziulba, julba kūlinksmiausiai
Paukszezių kaimenė liūsa.

Dalgei czerszke ir lingūja
Palei žemę sliukdami,

Szienpjuviai linksmi dainūja
Žemę pliką likdami.

O toliaus vėl kits judėjims:
Tarp jaunų linksmų mergų

Snekos, pasakos, erzėjims,
 Bemuszant isz pradalgijų.
 Et! turbut kas pakerejo
 Mano szirdį ir jausmus,
 Kad matau asz tik žavėją
 Neszantį vargus, vargus...
 Kad matau asz, kad linksmumas
 Tas neilgai ten iszbus,
 Kad usnių dygių tarpumas
 Nustelbs linksmumo tū lapus.
 Kad tas prakaitas gausingas
 Vasaros sunkiūs darbūs
 Lietas nemielaszirdingai
 Mus nū vargo n'iszvadūs,
 Kad matau asz, kaip beturtis
 Užsidirbęs skatikus,
 Per girtybę atsidurti
 Pas žydus tur lupikus.
 Kad linksmumas szijų merginų,
 Vartanczių linksmi szienus,
 Puls ant aszarų deiginijų
 Ir tamsybėje prazuš.
 Kad tos aiskios jaunos dainos
 Kaip jaunystė tū prapuls,
 Pasilik tik dėjos vienos
 Ir sykiu į grabą guls...
 Et! turbut jau pakerejo
 Kas man szirdį ir jausmus,
 Kad matau asz tik žavėją,
 Neszantį vargus, vargus...
 (da bus)

Ponai duonos.

Aną metą stovėjo ant rinkos
 minios: vyrai, moters ir vaikai
 – praszydami ponų dūnos, ku-
 rie puikybes pilni czion stovė-
 jo, kad priimtų jūs ant tarnys-
 tės, idant uždirbtu ant kas-
 nio dūnos.

Druti vyrai szaukė:

O ponai dūnos, žiurėkite
 kaip stiprus mus muskulai
 (mėsos), kaip tvirti peczei ir
 rankos. Samdykite mus ir
 imkite prie jeib darbo. Dėl
 jus mes arsime žemę, kasime,
 esime ir suvalysime. Dėl ju-
 sų naudos mes lysime po žeme,
 kad iszkasti brangius metalus
 (nauges), dėl jusų keliausime
 per placzias jures, dėl jusų
 mes perkentėsime szaltį ir karsz-
 tį. Darykite su mumis ką tik
 užsigesite, tiktai į darbą pri-
 imkite, kad turėtume kasnį
 dūnos.

Po tų atsiszaukė žmonės
 mokyti, raszėjai, advokatai,
 reporteriai ir poetos – zodziu-
 tie, kurie galva dirba:

O ponai dūnos, imkite mus
 į tarnystą, o mes jusų valę isz-
 pildysim. Žiurėkite, sztai
 mus mokslas, musų iszlavintas
 protas ir pažystame gerai visus
 augsztesnius mokslus.

Mes matom toliau negu kiti
 ir tokį turim gabumą ir sylą
 argumentacijos, kad viską ant
 jusų naudos patrauksime, kad
 be jokios bausmės galėtumėte
 skurdūlius skriausti – kadan-
 gi mes esame balsu dėl neby-
 lių ir ake dėl neregijų.

Dėl to, o ponai dūnos, nu-
 meskite trupinius nū jusų sta-
 lo – nes gyventi mes norime,
 o mes apgausime žmones ir
 atidūsime jūs į jusų vergu-
 vę. Mes turime miklę iszkalbą ir
 sudūse prisieksim priesz nasz-
 les ir siratas, ant jusų naudos.
 Laikysim kalbas dėl jusų gar-
 bės – apie jus giesmes supos-
 mūsime ir kytrai o mokei pa-
 žemysim tūs, kurie priesz jus
 kada atsilieps, priesz jus galy-
 bę ir priesz valdžą.

Ko tiktai pareikalausite nū
 mus tūjaus padarysime ir nie-
 kas ne bus dėl mus per sunku.
 Bet kadangi pardūdame jums
 ne tikt kuną – bet ir duszę,
 dūkite mums daugiau, negu
 sztai sztiem darbinįkam, ku-
 rie tiktai kuną savo jums par-
 dūda.

Levitai visokių iszpažinimų
 taip pat suszuko, pamatę po-
 nus dūnos:

Priimkite ir mus ant tarnys-
 tos, nes ir mes turime juk val-
 gyti, kad gyvatą užlaikyt. Mes
 esame globėjais szventų
 žavėjų – ir žmonės mus klauso
 ir ne murma, kadan-gi musų
 zodis – tai zodis Dievo dėl jų.
 Bet ir mes be dūnos negalime
 but. Tai-gi dūkite mums sa-
 vo dūnos, ir daug, o mes pri-
 versime žmones, kad jusų
 klausytų ir ne murmėtų, jeigu
 kada ir badas jūs prispaus.
 Vardan Dievo, kuris yra Tėvu

musų, uždrausime jiems misly-
 ti apie brolystę, lygybę – o
 vardan kuningaikszezio Ramy-
 bės mokysime apie jusų vir-
 szinybę ir privilegijas.

Czion po balso levitų, atsi-
 szaukė daugelis balsų mote-
 rizskų praszauczių ponų dūnos:

— Dėl meilės Dievo neap-
 lenkkite mus – juk ir mes turi-
 me valgyt. Vyrai yra drutes-
 ni už mus, bet jie ir dūnos
 daugiau nū jus reikalaus, taip
 kad nors mes ir neesam taip
 drutos, pagaliaus persitikrinsi-
 te, kad geriau vis-gi mus pa-
 imti prie darbo. O jeigu mis-
 lijate, kad mes negalime stoti
 prie darbo – žiurėkite – tai
 kokios mes gražios ir skais-
 czios – imkite mus ir daryki-
 te ką tikt norite su mumis, —
 o mes be dūnos negalime gy-
 venti — o jus ponai dūnos.

Bet po užkimusių balsų vy-
 rų ir klyksmų moteriszkujų —
 atsiliepė silpnas balsas vaike-
 lių:

Imkite mus prie darbo, nes
 krutys musų motinų iszseko, o
 tėvai mus ne tur nei szmotelio
 dūnos dėl mus, per tai isz ba-
 do veik mirsime. Mes silpni
 kudikiai — bet taip mažo ko
 praszome, kad daug pigiau
 jums atsieis, jei mus paimsite
 negu kad musų tėvus, kurie
 taip daug valgo, o moteriszkes
 – motinos musų – ir daug dau-
 giau už mus suvalgys.

Tada ponai dūnos nusisam-
 dė tūs, kurie jiems labiau pa-
 tiko – ir nuėjo. Ir didelės
 minios likosi ant rinkos – dėl
 kurių dūnos jau nebuvo.

Taip tai, pagal nūmonę E.
 Bellamy, raszys apie dabarti-
 nį mus padėjimą žmonės gy-
 venanti mete 2000 — kada
 draugijos surėdimas bus kito-
 kesnis ir geresnis, kada ma-
 ziau bus bėdų, vargų, skria-
 dų ir priespaudos, kada iszsi-
 pildys zodziai Kristaus: *Ateik
 karalyste Tavo, buk vale Ta-
 vo kaip danguje taip ir ant
 žemės. Dūnos musų visų die-
 nų dūk mums sziai dienai?*

Isz praeites.

2000 m. — 1887 m.

— per —

Edvarda Belamy

Lietuviszkaizszguldė Sunus K.

(Tasa.)

Fiziszkaizsz jaučiausi suvis
 sveiku. Bet skaitytojas be-
 abejo nori žinoti ką savo szir-
 dyje jaučiau; kokios mano
 mislys buvo, kaip pasijutau
 pernesztu į naują svieta? Pirm
 negu atsakysiu ir asz užkla-
 siu skaitytojo, ką jaustum, jei-
 gu vienam akies mirksnyje pa-
 sijustum pernesztu į rojų ar
 peklą?... Ar mislytum-pir-
 miau apie ką tikt apleistą že-
 mę, ar užmirszęs tai, po įtekme
 nusidyvijimo, atsidūtum visam
 tam ką matai? Kas link ma-
 nės, tai turiu prisipažyt, kad
 asz pasidaviau paskutiniai al-
 ternatyvai. Jausmas nusidy-
 vijimo ir žingeidumo nū to vi-
 so ką macziau priesz savę, už-
 kariavo pilnai mano mislis ir
 tiktai tūm vienu ir užimtas bu-
 vau. Ant valandos mislis apie
 mano pirmutinį gyvenimą ro-
 dėsi kur nuklimpus buvo.

Kaip greit pasijutau stip-
 rėsniau dėka vaisziam mano
 gaspadoriui, ir vėl panorėjau
 užsilipti ant stogo. Užsimi-
 niau apie tai mano gaspado-
 riui, jis tūjaus pasikėlė ir už-
 lipę tenai susėdova vigadniose
 kresėse, o aplinkui po kojų
 mudviejų gulėjo miestas. Ka-
 dą daktaras Leete atsakinėjo
 ant mano yvairių klausimų,
 užklausė pagaliaus kokį skir-
 tumą asz matau tarp dabarti-
 nio ir buvusio seniau miesto.

— Kad patėmyti smulkesnį
 skirtumą, pakol pakalbėsime
 apie kiek svarbesnius — atsa-
 kiau — mą rodos, kad kaminų
 (dumtraukių) ir dumų nema-
 tyt, tas pirmiau mą pūla į
 akis.

— Tas tiesa!... — atsilie-
 pė mano draugas su nekuriūm
 užsidegimu žingeidumo, — už-

mirszaus suvis apie kaminus. Bet jie jau pulkas metų kaip panaikyti.

— Abelnai — patėmijau — dyvina manę puikumas miesto, kas reiszke gerą pasilaikymą jo gyventojų....

— Nezinau kiek dūcziau, kad galėcziau pamatyt Bostoną Tamistos laikūse — atsakė d-ras Leete. — Pasiremdamas ant Tamistos žodžių misliju, kad tūse laikūse miestai ne labai kaip iszrodė.... Daleidus net, kad ponai turėjot gana supratimo apie dailą, kad namus sav puikius pastatyt, skurdas visatinas, kuris iszplaukė isz jūkingo ekonomiszko surėdimo, ne leido ant to.

Kas daugiau: neiszpasakytai tada pradėjęs keroti individualizmas ne leido daug užsiminti abelnais reikalais. Ta maža suma turto, ką turėjot susikrovę, buvo paprastai apverczema tikt ant privatiszko reikalo. Sziądien visai kitaip, nėra labiau populiarszko sunaudojimo surinktų turtų, kaip pūszimas miestų, kadangi isz to visi lygei gal naudotis....

Taip mudviem beszneku cziužiant nusileido ir saulė ir tamsa pradėjo savo skraistę tiesti ant miesto.

— Nugi jau temsta — tarė d-ras Leete — eisiva žemyn, noriu Tamistą supažinti su savo paczia ir duktere....

Ant tų žodžių asz atsiminiau apie moteriszkių balsus, kuriūs girdėjau, kada prabusti pradėjau. Norėdamas pamatyt, kaip iszrodo moteriszkes 2000 m., su noru priėmiau tą propoziciją. Kambaris, kureme radova paczia ir dukterį mano draugo, buvo apszviestas, lygei kaip ir visas namas, labai smage dėl akies szviesa, žinoma iszmislyta, bet negalėjau matyt szaltinio, isz kur jiėjo. Poni Leete iszrodė visai gerai ir gerai iszaugyta, kaip matyt, buvo; duktė gi jiedviejų, žydinezio jaunystė, buvo dailiausia isz visų, kokias tiktai man

tikosi seniau matyt. Veidas meilus, gyvos mėlynos akys, skaistus veidas, pecziai dailei apūlus, liemū stamantus, visi krutėjimai lengvi, tas viskas be abejo davė jai garbę gražiausios merginos devyniolikto szimtmeczio. Pilnas jos veidas rodė jos sveikatą, kas labai retai XIX amžyje galima buvo patėmyt, o su tomis juk tiktai asz galėjau palygint.

Kas labiau nudyvino manę — nors už tiesą nei nereikėjo dyvintis, matant taip daug panaszaus į praėjusį szimtmecį — kad ją vadino Edita.

Vakaras, kurį asz perleidau toj draugystėje, buvo dėl manės szventu. Kalba daugiau se traukėsi apie atsitikimus pereito szimtmeczio ir mano draugai su tokiu žingeidumu apie tai klausinėjo, kad užsimislyti mą apie mano vienystą ne buvo nei laiko. Apsiėjimas jų buvo labai taktiszkas.

Kas lytis manęs paties, tai iszties nepamenu, kad bucziau kada turėjęs iszminyti taip gyvą, taip atidarą, arba tokį gyvą atjautimą viso ko, kaip aną vakarą. Nenoriu vienok tūm pasakyt, kad bucziau suvis užmirsžęs apie dyvitiną mano padėjimą, kokiam pasijutau, bet mislis apie tai negalėjo ilgai susilaikyt ant vietos.

Edita Leete mažai prisidėjo prie mūsų pasznekos; bet nesykį, kada jos gražumas pritraukė mano akis ir kada gerėjauši jos anioliszko gražumo veidu, sutikau jos akis atgręžtas ant manęs su iszreiszkimu įtemptos atydos, net meilės prie manęs. Matoma labai užėmiau ją savo kalba; kas po tiesai ir ne dyvai, jeigu tai buvo mergina su gyvu jausmu. Nors galėjau daleisti, kad tiktai žingeidumą pagimdžiau joje, vienok jau cziau szirdyje savo kokį tū neramumą, kas iszties ne but atsitikę, jeigu bucziau turėjęs po savo akimis mažiau gražią ypatą.

Daktaras Leete, lygei kaip

jo pati su duktere, rodėsi labai buvo užsimisliję aplinkybėmis, tarp kokių asz atsigu liau savo požeminiam kambaryje. Koznas padavė savo nūmones, kad iszaiszkinti, kokiū budu galėjo manę tenai užmirsžti ir palikti; pagaliaus visi sulygom ant to, kas ir rodėsi mums labiau galimu, nors negalima buvo tikrai sakyt, ant kiek tame teisybės galėjo but.

Eilė pelenų — kaip rasta — užgulus antsklepavonės, reiszkė, kad namas sudegė. Daleidus, kad ugnisatsitiko nakties laike, kada buvau įmigęs, reike da daleisti, kad Sawyeras taip pat sudegė, o tada viskas tolesnis lengvai jau gal but iszaiszkintas. Nėkas, apart Sawyerio ir daktaro Pilsburg ne žinojo apie tą požeminį kambarį, taip gi nei apie tai, kad jame asz galėjau buti; o daktaras Pilsburg, kuris tą pat vakarą iszvažiavo į New Orleansą, apie sudegimą nėko matyt nežinojo. Mano draugai ir pažystami pamislijo matyt, kad asz sudegiau. Žarszymas po degėsius negalėjo parodyt mano miegstubės, kuri buvo po pamatu namo. Jeigu ant tos vietos but statytas tūjaus kitas namas, žinoma, kad, kasant reikalingas tam dūbes, atrasta but buvę pažeminę sklepvonę; bet isz vienos pusės neatsakanti vieta, isz kitos laikai, kada žmogus ne galėjo but tikras ant ryt dienos, sulaikė tai. Pasirement ant suaugusių medžių, kurie buvo ant tos vietos iszaugę, daktaras Leete sprendė, kad ta vieta stovėjo neužbudavo ta mažiausia kokį pusamžį.

(Toliaus bus)

Margumynai.

Pataisymas prigimties.

New Yorke tulas Jenki nždėjo mokslainę, kurioje mokina, kaip isz nedailaus veido padaryt dailų, o isz dailaus anio-

liszką. Uzdėtojas persitikrino, kad veidas yra veidrodziuduszios, o dėl to reike dusziai suteikti atsakantį paveikslą jausmo, kad veidrodyje gauti norimą paveikslą. Dėl greitesnio įgavimo to, reikalinga gimnastika veido. Muzika turi didelę įtekmę tame. Pamos szviesių plaukų turi mudytis bangose Szopeno mazurkų, o geltonplaukės klausytis Vagnero. Per daug plona nosis iszšipuczia per sistematiszką ūstymą meilių kvėpylų, o nosis per daug stora susiplonina per ūstymą asztrių kvėpalų. Tas pat lavinimas pailgina per daug trumpą ir sutrumpina per daug ilgą kaklą. Keno labai mažos akys, tasai turi žiurėt per ilgą laiką ant didelių daiktų, ir po nekurio laiko akys pasididina, pasidaro dailios, ugninės ir melancholizkos, tartum dailiausios Italijankos ar Ispankos.

— *Žibanti karkvabaliai* Pietinėje Amerikoje randasi karkvabaliai, kurie taip dikta szviesą iszdūda nakties laike, kad galima gerai skaityt isz knygų prie jų szviesos. Indijonai leidžentis kelionėn, nakties laike, prisirisza tokį karkvabalį prie kojos, ir gerai mato kelę; moteriszkosios indijonų vartoje jų vieton žiburio prie visokių vakaro darbų.

Ir kaip mūsų krasztūse auginam klėtkose kanarkas, taip tenai sziūs karkvabalius augina, szerent jų syvais sukrinių lendrių.

— *Pauksztis Angelus.* Gioriose Paragwayaus ir Guyanos, Pietinėje Amerikoje, randasi pauksztis, vadinamas „aniolas vieszpaties“ dėl to, kad jo giesmelė labai panėszti į varpo skambėjimą, szaukenczio ant tos maldos, ir kad gieda tiktai iszryto, ant piet ir vakare. Didumo yra tokio kaip muszpakas. Plunksnos baltos kaip sniegas, o ant galvos 4

coliu ilgio biski palinkus žibanti jūda plunksna.

— *Prancūzijoje* iszmislijo kvarbūti torpedus (laivus) taip gerai, kad nakties laike jų negalima matyt, net labai iszarti prie smagios elektrikos szviesos. Laike bandymų (manevrų) Breste taip kvarbūtas torpedas plaukiojo tarp kitų laivų ir nors žinota buvo, kad toks czion yra, vienok jokiū budu negalima buvo patėmyt.

— *Ilgis geležinkeliių* ant višos pasaulės 1895 m. iszneszė 688,000 kilometrų, isz kurių pusė pripūlė ant Amerikos, 245,000 ant Europos, 42,000 ant Azijos, 22,000 ant Australijos, 13,000 ant Aprikos.

Nū 1889 m. ilgis geležinkeliių ne augo taip sparčiai, kaip kad iki tol.

— *Astronomai ilgiause gyvena.* Eilėje senelių — astronomų stovi Fontanelle, sutvertojas idėjos „apie platybę svietų“, kuris gyveno 100 metų. 98 metus turėjo Karolina Herszel, mokyta sesū garsingo Williama, kuri atrado septynes kometas ir iszdavė katalogą žvaigždžių. Cassini gyveno 97 metus, sir Edvardas Sabine 97 m., Marian 93 m., Mary Sommerville 92 m., Santini ir Sharpe 91 m. 90 metų seneleis mirė: Thales isz Mileto, Airy, Humbold, Robinson ir Sonk. Senelių, kurie mirė turėdami 80 metų, galima but priskaityt iki 40. Ir tai vis buvo astronomai.

— *Naujos tiesos priesz žydus.* Persijos szachas paszaukė pas savę zydų rabinus ir apšreizkė jiems, kad žydai jo vieszpatystėje tur priimti mahometoniszką tikėjimą, arba prasikraustyt, jeigu to neiszpildys. Rabinai ilgai teiravosi tarp savęs, o žydai vis sa vaip gaspadoravo, bet pagaliaus kantrybė szacho pasibai gė ir apgarsino, kad 1) Kožnas

zydas tur plikai galvą skust, 2) Žydam vale tiktai vaikszcziot, o vazinėtis uzdrausta, 3) Žydam ne vale nesziot europiszkas drapanas, 4) Ant drapanų tur but zenklas labai žymus, kad zyda but galima isztolo pažyt, 5) Žydelkom nevale nesziot užtiesalus ant veido, 6) Ant ulyczių zydelkom nevale pasirodyt aprėdale Persijos moterų, 7) Žydas ne gal budavot namą augsztesnį už jo susiedo — mahometono namą, 8) Laike lytaus zydam ne vale iszeiti ant ulyczių, 9) Ant turgų zydas ne gal dasilytėt valgomų daitų, 10) Jeigu zydas numirszta, tai jo turtai patenka pirmiausiai jo giminei, kuris yra priėmęs islamą, 11) Žydas kuris buvo priėmęs islamą, o paskui vėl zydu pastoja bus baustas kalėjimu 10 metų.

Tie prisakai yra be jokio iszėmimo pildomi ir kad but geriau pažyti žydą, tur nesziot kožnas isz jų zenklą ant krutų su paraszu „Moosahih“, tai yra: „asz esu zydas.“

— *Judantis akmū.* Argentinios republikoje, Pietinėje Amerikoje, provincijoje Buenos-Ayres randasi judantis akmū, kurį, dėlei jo didumo, reikia ūla pavadint. Szitas akmū gulėjo kada tai ant kalno, bet už nekokiū laiko jisai pradėjo cziūžti ir pagaliaus ristiesi žemyn, ir nenuriedėjęs ant lygumos, susilaikė lyg persisvėręs. Szeme padėjime jis dribso jau nū neatmenamo laiko. Gana jį palytėti nors ir silpniau, o tūjaus pradeda judėti. Bet stovėti ir tada po jūm nėra didelio paojo, nes ir vėl uztenka mažiausio ranka palytėjimo ir sustoje judėjęs. Pirmasyk jį pamaczius galima pamislyt, kad jis kada nors tikt nuriedės žemyn ir ant kelio savo riedėjimo sutrupijs viską. Bet bereikalinga tai baimė, nes jis nors ir kruta, vienok nei ant plauko nepaslenka žemyn.

Bausmė, Paraszė vaikas.

(Tąsa)

Giesme penkta.

— „Greicziau, mano miela, numirkie — ir asz
Sudegsiu ant laužo su tavim,
Mūs dvasią tėvynė anukams nunesz
Ir skelbs, už ją gyvastį davėm...
Dūk mą savo szirdį, tu mano turi,
Turėsi ir gyvastį karczią, —
O, tu nekalta, tik dievai negerai —
Priverczia numirti, priverczia...
Eik szian! — szitai szaipos ugnelė prie mus,
Virszum jos padangės užgelto —
Negreit da ją vėtra įdukus užpus
Virsz mudviejų kvapo nekalto“...

IV.

Pribėgo arti, jau įnirszus ugnis
Lyg stengės' pasiekti kartus jūs kelis, —
Jos bangos raudonos siubavo:
Ir szaipėsiliepsnai iszbliszkę žaibai, —
Perkunas tylėjo, negriaudė labai,
Be balso tik smarkiai žaibavo...
Umai debesiai prasiskyrė, ir sztai,
Padangių matyt buvo tamsus krasztai,
Ir girių tamsybė pabalo:
Matyt tapo žvilganti aiskiai žolė,
Migla sidabrinė ant krumų gulėj' —
Isz kur tas aiskumas be galo?
Sykiu sudrebėjo padangės ir tūj'
Tą balsą dejūdama žemė kartoj',
Lyg kudikis gimdanczios skausmą.
Perkunas da ilgai dejavo giliai, —
Vaitojimai graudus, tartum sopuliai,
Lydėj' tą nerymstantį griausmą.
Vai kur jiedu dingo? nebiltie! — vai kur? —
Lyg baltas ten rubas gulėjo —
Senelis prieiti drasumo netur:
Tenai lyg du žmonės tunėjo... (Toliaus bus)

Mythai, pasakos ir legendos Žiamaicziū.

Lietuviszkai iszguldė J. Szliupas, M. D.

(Tąsa)

8. Perkunas¹⁾

1. Žiamaitis, traukdamas į muszį, taip meldziasi: „Perkune, pasiųsk savo vilyczią ant neprietelių ir savu balsu iszvaikyk jųs“.

2. Karalienė Žiamaiczių turėjo sunų. Szitam vieną kartą pasisekė, apgauti karalių Žiamaiczių. Už tai tasai pavedė anam valdžią ant perkunijos ir žmonės vadino aną nūlatos dievu griausmo, Perkunu.

1) Slg. Įženg. s. 19 ir 20. Lasičius: Percunas.

3. Perkunijomis isztikus, sako, Perkunas aplanko žiamę.

4. Kada Perkunas akis praveria, tai žaibai žaibūja, o kada jis užsimerkia, tai griaustinis griauja. Kada jis su aszromis verkia, tai lietus lyja, ir kada jis burną atveria tai isz kvapo jo burnos pasidaro vėjas ir audra.

6. Perkunas važinėjasi uguiniame vežime, prie kurio yra pakinkyti ugnies žirgai, augsztai ore, tarp debesų ir dangaus. Kada jis su vežimu nusileidžia ant debesų ir ant jų važiuja, tai griaustinis griauja, o po nagomis jo žirgų, kada tiejie nagomis užgauna debesių, žaibai lekia žiamyn ant žiamės.

6. Kada Perkunas savame ugnies vežime važiuja ant debesų ir puezia savo ragą, kokį kad piemens turi, tai isz seilių, kurios isz rago varva žiamyn, pasidaro smarkus lietus.

7. Kada laike giedros vasarą saulė leidžia žiamyn savo karsztus spindulius ant žiamės, tai Žiamaitis eina į lauką, nezinasi rankoje gabalą laszinių, laiko tąjį priesz saulę taip, kad anie pradeda tirpti ir laszai taukų nupūla ant žiamės; prie to jis sako: „Perkune, tavas brolis Szveistikas per ilgai trunka pas moterį Žiamę. Jo veidas toks yra kaitrus, jūg karszti prakaito laszai bėga nū ano. Atszauk jį atgal. Žiamė trokszta matyti tavo vėsujį veidą. Tavo szalti prakaito laszai jai bus ant sveikatos.

8. Perkunas turi pavidalą, baisios iszžiuros. Kada kokioje szalyje perkunijos tranko, tai jisai anų mete bastosi po lauką ir pjausto su pjautuvu, kurį jis visūmet neziojasi, žmonėms ir žvėrimis, kurius užtinka ant lauko, galvas szalin.

9. Jeigu žaibas įmusza į kokį namą, tai nevalė ugnies gesinti, nės Perkunas yra pasiuntęs padegantį žaibą už koronę už slaptas nūdėmes gyventojų namo.

10. Rankos Perkuno yra isz geležies. Kada jisai laike perkunijos ant lauko užtinka žmogų ar žvėrį, tai jis pagriebia žvėrį ar žmogų, skelia su savo rankomis ugnį ir kepa bei valgo savo auką. Todėl reikia saugotiesi laike perkunijos eiti isz namų, o taip-gi reikia gyvulius į kutę varyti isz lauko, kada užaina perkunija.

11. Jeigu nori Perkunui prisigerinti, reikia ant lauko jam aukauti gyvulį, kurs turi įvairias spalvas.

12. Vienas buras buvo vieną dieną susineszęs malkų ir potam atsigulęs ant malkynės, kad pramigti. Vos jis buvo įmigęs, kaip žaibas isz dangaus trenkė žiamyn ir uždegė; malkos užsiėmė skaidriomis liepsnomis, ir buras sudegė. Kada atsitikimas buvo dažinotas sodziuje, tai atsiminė, jūg tai esanti diena, kada Perkunas gebėjo vaikszezioti aplinkui ir auką pasiglemžti.

13. Vieną kartą prisigretino prie buro, kurs ramiai savo keliu ėjo, Perkunas. Buras nežinojo, kas buvo jo palydovu: jis ėmė sznekėti apie Perkuną ir bartiesi ant jo, nės tankiai, sakė jis, pakeliui jis buvęs užtiktas per perkunijas, kurias Perkunas ėsz siuntęs, o taip-gi paskutinėje szienpjūtėje lietus su perkunijomis ėsz padaręs jam skaudžią blėdį. Perkunas už szitūs zodžius labai supyko. Tūjau jis leidė pakilti smarkei perkunijai ir smarkus lietus perszlapino burą iki skurrai, kūmet pats Perkunas liko su visu sausas. Tada buras patėmyjo, kas buvo jo palydovas. Parėjęs namon, buras smarkiai susirgo ir pasveiko tiktai po ilgo laiko. Ilgainiui jis nebekeikė Perkuno.

14. Vieną dieną atėjo svetimas, bėdnai apsirengęs žmogus į kaimą pas Kretingą ir ėmė sznekėti apie Perkuną. Jis

sakė, kad nevale yra tycziotiesi isz Perkuno, nės tasai ėsz szventūju; nū ano prigulį, kad javai ant lauko uzderą ir medžiai neszą gražius vaisius. Burai už tai pyko kam svetimasai sznekėjo, kad per Perkuną vaisiai lauke ir darže veszą taip puikiai, ir kad jie turį aną už tai garbinti, kūmet svetimasai nebuvo nei paminėjęs mielojo Dievo. Jau norėjo jie svetimajį pagriebę muszti: sztai umai pasidarė tirsztas rukas, kurs veikiai vėl buvo dingęs, bet taip-gi svetimojo nėkas daugiaus negalė matyti. Potam ant dangaus susirinko smarki perkunija. Veikiai ėmė lietus cziežti, griaustiniai durdeno ir žaibai žaibavo; koznas žaibo isztiktas trobėsys nudegė. Pasiutusi audra duko per visą dieną, kaip ir per visą ateinancziąją naktį. Ant rytojaus galiaus nusziszvietin, ir saulė vėl leidė savus spindulius ant žiamės žiamyn. Dabar tiktai burai pamatė, kokią blėdį perkunija buvo iszkirtusi: na-gi jie taip-gi žinojo, kas ans svetimasai buvo buvęs. Jie praszėsi Perkuno, kad atleistu jiems už jų prasikaltimą, ir ilgainiui meldėsi prie jo kaipo prie szventojo.

15. Vieną dieną ėjo Perkunas su vienu buru per lauką. Burui nebuvo zinomas jo palydovas. Kada abudu buvo atėję ant dirvos buro, tasai skundėsi, kad dėl kaitros javai nederą. Nepertoli nū szitos dirvos klaksojo kalnas, kurio viduryje buvo dūbė. Po to kaip buras buvo isztaręs savo apgailistavimą dėl neveszumo javų, Perkunas nuvedė jį ant kalno augsztytyn ir paklausė, ką jis matęs dūbėje. Buras atsakė: „Nėko. O Perkunas tarė: Asz matau vandenį dūbėje.“ Potam buras dar sykį dirstelėjo, ir isz tikro dūbė dabar buvo pilna vandens. Vandū pakilo iki krantui ir potam pradėjo tekėti per virszų ir drėgninti lauką buro. Kada buras atsižiūrėjo į savo palydovą, tojo jau nebuvo likę, o isz vandens balsas szukterėjo: „Pasakyk Perkunui dėkui.“ Buras padarė, ką jam balsas sakė. Kada laukai buvo gana paszlapinti, vandū nutkėjo sav, ir dūbė vėl dribsojo sav sausa kaip pirma.

16. Vieną kartą buras ėjo į miszką. Sztai jis iszvydo žmogų bėgant pro szalį su skuriniu maiszu. Kad žmogus arti jo buvo, buras jautė, kaip į jį paputė labai stiprus vėjas: tūjau potam pakilo baisi perkunija. Tada patėmyjo buras, jūg žmogumi ėsz buvęs Perkunas, dievas perkunijų.

17. Perkunas pyksta ant velnių, žavėtojų ir raganų. Kada tiejie susirenka ant kalnų į savo suveigas, tai Perkunas traukia debesiūse su perkunijomis, anūs iszvyti isz ten. Kada perkunija aptraukia kalną ir potam pradeda trankyti, tai zinoma yra, kad Perkunas rengiasi kovoti priesz ten susirinkusius ir anūs iszvaikyti.

18. Anūmet Perkunas, į miglas įsisupęs vaiksztinėjo ant žiamės. Jojo pati Žiamaitė buvo su Szveistiku pasislėpusi ant žiamės. Bet Perkunas surado jūs veikiai, jis pamatė, kas darėsi, ir persiliudyjo apie neviernumą savo moters. Jis užsidegė smarkiu piktumu, nukopė į dangų ir svaidė ugnines gyvates į Žiamaitę ir į Szveistiką. Augsztis, tai užmatęs, smarkiai suriko ant Perkuno. Tada Perkunas knysterėjo, jo ranka ėmė virpėti, ir ugninės gyvatės nepataikė į savo mierį: jos supūlė į urvą, ugnis isz jų nasrų pasriuovo žiamyn ant žiamės ir padegė viską, kas buvo dagaus.

Per tai žmonės įgyjo savastį ugnies, kurios jie iktūlaik nežinojo.

(Toliaus bus)

Naujos kningos.

Sudna diena. Paraszė angl. kalboje Edv. Youngas. Lietuviszkai sudėjo Laurynas Ivinskis. 1897. Spaustuvėje „Garso Amerikos Lietuvių.“ Shenandoah, Pa. Yra tai išguldytas į lietuviszką kalbą eilėmis raszytas veikalas gar-singo angliszko raszėjaus Ed-vardo Young'o, kuris turėjo įgimtą gabumą giesmes raszyti. Skaitymas szis gana gilei užgauna szirdį, perstatydamas priesz akis labai gyvą paveikslą paskutinės dienos. Laurynas Ivinskis, išguldymas į zemaitiszka kalbą neapdirbo gerai savo darbo ir dėlto, per-taisant į lietuviszką kalbą p. Jr. Jonas turėjo ne tikt žo-dzius perkeisti, bet tankei vi-sas tarmes.

Szis veikalas spausdinosi „Tėvynėje“ J....s.

Pajieszkėjimai.

Szitą Panedėlį pribuvo pas manę isz Lietuvos mergina, kuri pametė adresus, to vyro ką jai leidb laivakortę ir savo brolio.

Mą daug kasztūje jaje už-laikyt; iszvaryt taip gi negali-ma, nes tai ne gyvulys. Var-das tos merginos Jieva Mari-caicziukė; paeina isz Kauno gubernijos, Aleksandravo vo-losties, Pakalniszkių kaimo.

Jos brolio vardas Antanas Maricaitis; o to vyro ką jai lei-do laivakortę, - Vincas Man-kius.

Praszau atsizaukt po szit-ūm adresu:

J. Povilaitis
56 Bridge str.
Ansonia, Conn.

Apgarsinimai.

„VARPAS“ literatūros, politikos ir mokslo dvimėnesinis laikrasztis isz-eina jau 9 metas Tilžėje. „Varpas“ yra Lietuvos vadovų laikrasztis; tal-pina puikes apysakas bei moksliszkus rasztus. „Varpas“ į Ameriką ant me-tų su prisiumtu, kasztūja 1 dolerį.

„UKININKAS“ Lietuvos ukininkų

mėnesinis laikrasztis, iszėina 8 metai, taippat Tilžėje. Talpina įvairius rasztus apie lietuvių prispaidimą po Gudų valdzia bei pamokina kaip reik nū jų gintis, apysakas, pamokinimus isz ukės, žines isz Lietuvos kaipo ir isz sveti-nų szalių, bei apie ligas, nū kurių gali pats žmogus pasigelbėti, neesant arti daktaro.

„UKININKAS“, į Ameriką, ant metų kasztūja ir tiktai vieną dolerį. Norinti iszsisraszyti virsz miuētus laikraszczius, pinigūs gali siūsti re-gistravotose gromatose ant szito ad-reso;

Herrn Dr. Bruazis
Tilsit, Ostpreussen
Germany.

Lenkiszkos knygos

maldų, pargabentos isz užmarės.

Gaunamos pas Jūz. Pauksztį.

Westchnienie duszy pobożnej, zbiór nabożenstw i pieśni z przydanem Drogi krzyzowej, Gorzkiego żali i psalmów \$1.50.
Złoty Oltarz czyli zbiór nabożenstw dla chrześ. cian i katolików \$1.30.
Oltarzyk czyli zbiór nabożenstwa dla młodzieży katolickiej 70 c.
Wyborok nabożenstwa dla młodzieży katolickiej 50 c.
Maty złoty oltarzyk dla pobożnych dzieci katolickich 45 c.

Kningos

pargabentos isz užmarės:
Maldų knifgos,

Mažas arkso altorius, Miazų maldos su abrozė-liais (mazam formate) krisztolinu apdaru 60 ct Szagrino " " " 50 c.
Ankso Altorius, arba Szaltinis dangiszku skarbu 2.00 iki 3.00.
Garbe Dievuj ant auksztybės " " " \$1.50.
Balsas Balandžiės 1.25c., 1.50c. ir 2.00c.
Kninga giesmių arba Kanticzkos " " " 75c.
150 Psalmu Dowido karaliaus ant paveikelo kanticzkų 75c.
Istoriszkos dvasiszkos italpos knifgos,
Gyvenimas Vieszapties Jezaus Kristaus, 75c.
Istorija seno ir naujo Istatymo su abrozėl. 15c.
Istorija seno Istatymo " " " 25c.
Gyvenimas Marijos " " " 20c.
Menuo zwencziansios Marijos Panos 30c.
Sopulėj Motyns Diewo " " " 20c.
Evangelijos supunkels apdarais 1.00c.
Gyvenimai Szventųjų, ant vieų metų kožnos dienos, pirma, antra, treczia ketvirta ir penkta dalis už kožną dalį po " " " 65c.
Gyvenimas szv. Benedikto Labro " " " 10c.
Stebukiai Dievo Szvencz. Sakramente 40c.

Istoriszkos knifgos svietiszkos italpos.

Oltypos " " " 25 c.
Robinsono " " " 25 c.
Kantrios Elenos " " " 20 c.
Lementorius su poteriais ir mistranturais 10 c.
Istorija Lietuvos " " " 30c.
Istorija Suvienytų Valstijų Amerikos konsti-tucija " " " \$1.00
Trumpa senovės Lietuvių Istorija 10c.
Apilnkrasztis kun. Petravycziaus į Vilniaus džiakonystės kuningus 1870 m. " " " 5c.
Už ką meš lenkams turime buti dėkingi arba nedėkingi, graži knigtė kurioje apraszta visai mūsų prietikiui su lenkais nū pat krikszto Lietuvos 5c.
Žiponas bei žiponė " " " 40c
Žirgas ir vaikas " " " 20c
Vyntantas didis Lietuvos kunigasksztis 30c
Aple senovės Lietuvos pilis " " " 10c
Kanklės Lietuviszkos dainos keturioms balsams (su natomis) 20c.
Amerika pirtyja (komedija) " " " 10c.

Aple kalbų pradzia " " " 5c.
Budai gydymo nekurių ligų " " " 25c.
Ką daryti, kad sveiki butume ir ligai gyventume 5c.
Kas yra, o kas bus? zilgis ant szlių d onų ir į ateitą 5c.
krumpilų Jonas, apysakėlė " " " 5c.
keletas zodžių apie nežmoniszkus maskolių dar-bus kražtūse ir aple sudyjimą kražtelių Vilniuje 5c.
keletas rasztų apie kražtų atsitikimą 10c.
Tamoszius besotis apyaka 5c.
kalba dviejų žmonių Kazimiero ir Antano aple katalikų bažnyczios pamatą 5c.
Li-tuvos kanklės (eilėmis rasz.) 10c.
Pamokslai aple sudą Dievo, pakutą, dangų ir nekaltą praedėjimą Szv. Panos Marijos 10c.
Pamokslai ir Ganytojaus kalbos sodlocziams, kni-ga pirmoji, apima laiką nū pirmos nedėlios Ad-ventų iki pelenų dienai! (pamokslai kožnam nedėdieniui) \$1.35c.
Trumpi pamokslimai ir rodos, pagal kurias turi elgtis kiekvienas žmogus 10c.
Lietuvos gaspadinė arba pamokinimas kaip su-vartoti Dievo dovanas, paraszė žmona. Antras iszleidimas pagerintas 15c.
P'ina i r jų gyvenimas, viensėdis ir pirmutinė szalna 10c.
Pavargėlė ir kaip gyvena kynai, apysakos 10c.
Andersono pasakos (su abroz) 15c.
Gydyklos nū baimės myrio " " " 20c.
Mislja ir ziedas " " " 25c.
Naujasia sapnų knigtelė " " " 50c.
Zenybos paiklų Miko " " " 5c.

Knifgos poetiszkos.

Senkans Jurgis " " " 15c.
Vitolioranda, puikus poematas isz senovės lietuvių gyvenimo, 2 knifgos 1.25c
Dūnelaczio pavarario linkmybės 10c.
Konradas Valerodas " " " 10c.
Tėvyniszkos giesmės " " " 5c.
Jūknaus dainos " " " 5c.
Naujos dainos " " " 10c.
Birutės dainos " " " 10c.
Tėvynainių giesmės " " " 40c.
Petro Armino rasztai — eilės 10c.
Pagirėnų gobtuvės — teatraliszka 10c.
Ponas ir Mužikai, Drama penkiose permatnose, paraszta Aleksandro Gužuczio, 15c.

Apykakos.

Palangos Jūze, linksmi skaitymai " " " 20c.
Kastelybė tai nemelas puikios apysakėlės isz lietuvių gyvenimo 15c.
Historije aple gražą Mageloną, dukterį karaliau isz Neapolio ir aple Petrą kareivį 20c.
Pajudikime vyrai žemę, puiki apyaka paraszta patrijotiszkoje dvasėje pagal vengriszka pono A. isz B. autoriaus knigtės „Kas teisybė tai ne melas 15c.
Pasaka apė Szaltabuzius (Jūvinga) 5.
Ziemos vakaro adynėlė, vokieszkom raidėm 20c.
Mužikėlė " " " 15c.
Valkų knigtelė " " " 15c.
Ant Nakvynė 5c.
Kaimynų pasaka 5c.
Kaukazo belaisvis 5c.
Kur melė, ten ir Dievas 5c.
Kas kaltas 5c.
Negirdėtas daigtas 5c.
Pasakojimas aple valtą ir jo rasztinjką 5c.
Senis Makrickas 5c.
Vakarais Tilviko pirktelė 5c.
Gyvenimas Stepo Randnosio ir kiti naudingi skaitymai. [ketvirta dalis „Sziaulėniszko Senelio“] 15c.
Parmazonas arba Balsamas Dievo Rustybės 12c.

Moksliszki rankvedžiai ir kitokios knifgos

Kninga dėl iszsimokiniimo visasvietinės kalbos 15
Aple buvimą Dievo " " " 5c.
Grieszninkas priverstas metavotis " " " 15c.
Pamokslai aple trusą " " " 5c.
Palmudas ir mūsų žydai " " " 10c.
Szkala su kalba " " " 20c
Prieszauszris " " " 20c.
Kalp įzyti pinigūs ir turta " " " 20c.
Girtybė 5c. ir 10c.
Ženių dėdė, graži pasakutė kur iszrodyta, aple žemę ir kitus svietus, jų buvį ir pabaigą 75 c.
kalp labai svietą slogina maskolių valdzia 5c.
Aple Dangų 5c.
P'ina i r jų gyvenimas, ir pirmutinė szalna 10c.
Lietuvos gaspadinė 10c.
Žodynas kun. M. Miežinio \$200.
Naujas elementorius [1895 m.] apdarytas su puikliais paveikslais 15c.
Trumpa peržvalga lietuvių darbų Amerikoje 20c., dėl perkupczų po Kalendoriai ant 1889 ir 1890 m. po 10c.

Lietuvių pradėto, dabartis ir ateitis 25 c.
Hygiena arba mokslas aple užlaikymą sveikatos 35

Įvairios dvasiszkos knifgos,

Pamokslai ant didžiųjų metinių svencijų ir di-dziuosios nedėlios, 50c.
Tiesos Zodžiai, 35c.
Filotea arba kellas į maldingą gyvenimą 50c.
Pokilis Szventųjų " " " 15c.
Iszguldymas metiniu szvenczių labai naudinga kningelė \$10c.
Mokslas Rymo kataliku " " " 40c.
Kas yra griekas? " " " 15c.
Nokaltybė " " " 20c.
Vartai dangaus " " " 15c.
Pekla, arba amžinas pragaras 75c.
Ariekla yra nūdai; su ilustracijomis 30c.
Garsas aple bajejbes Dievo sudo 25c.
Raktas į dangų " " " 15c.
Didžioji nedėlia " " " 5c.
Kalp Sumenių nuspakajiti " " " 15c.
Vadovas į dangų " " " 40c.
Prisigatavojimas ant smerczio " " " 40c.
Draugija dėl duszių " " " 5c.
Lietuviszkos miazlos " " " 10c.
Kasdieninės Maldos " " " 5c.

Notos dėl partapijono.

Varpelis [valcas] 30c. Dėdlenė [polka] 30c.
Sudiev [mazurka] 40c.

Paveikslai [abrozai].

Kražtų skerdybė 50c. Paveikslas Gedimino 30c
Paveikslas Vytauto 25c. Paveikslas Litanijos 25c.
Visoki Abrozėliai su maldėmis po 5centus

KNINGOS
EUCNOS SPAUSTUVĖS.

Lietuvos Istorija, nū seniausių gadynių iki Gedimino D. L. K., paraszta 1850 m. Simano Daukanto. Kninga pirma, gaunama už 1,50c.
Budas Senovės Lietuvių Kalnėnų ir Zemalczlių paraszta Simano Daukanto, gaunama už 1,00.
Istorija Katalikų Bažnyczios, " " " 1,00.
Europos Istorija su žiamaplais " " " 50 ct.
Lietuviszkos DAINOS isz visur surinktos 200c.
Pasakojimas Antano Tretininko paraszė vyek. Zemalczlių Motiejus Valancziuskaas, 25 ct.
Ponas Bartkus, paraszė kun. A. Burba, 20 ct.
Dievaltis, apyaka szios galdynės 1,00 ct.
Apleka Dievo " " " \$1.00.
Ankso Verazis, labai puiki drama " " " 20 ct.
Du puikus apraszymai aple nedorybę zydo ir piktą augynimą wajku \$1,00.
Eglė, žalczių karalienė ir iszgrovimas Kauno pilies 1362 m., du puikus dramatai paraszti Aleksandro Gužuczio, 25c.
Gyvenimas Genavaltės. Pamokinanti ir labai sujudinanti apyaka isz senovės laikų 50 ct.
Historije gražios Katrukos ir jos visoki atsitikimai 10c.
Historije isz laiko Francuzkos " " " 30c
" " " valnos Afrikoj' 30c
Iz po budelio kalavijo ir Kaimas, dvi puikios apysakos, ant lietuviszko perdėjo V. Stag. 40c.
Istorija Septynių Mokintojų " " " 50c.
Jurgis Miloslawskie " " " 80c.
Juozapas Koniuszowski, arba kankinimas Unijotų po valdzia maskolius 50c.
Kabalas talpinantis savyje visokius užminimus ir ant jų reikalaujant atsakymą 10c.
Konstitucija dėl darbinjkų " " " 10c.
Namelis pustelniko " " " 75c.
Nedorybes Rymo Ciesoriu, historije isz lajko " " " ponawojimo Nerono 80 ct.
Puikus apraszymai tikru atsytikimu isz " " " czesu wajnos 1863 metu 40 ct.
Prawadnikas angeleskos kalbos neabdar. \$1,00
" " " abdarytas \$1,25.
Puikus apraszymas aple Lietuvą " " " \$1,00.
Rinalda Rinaldinas " " " \$1,50 ct.
Senowes apraszymas aple Duktory " " " Filypo Karojwio 50 ct.
Smyszymas arba hajme tury dydeles akis Pykra tejaybo isz Suwalku gubernijos 15 ct.
Szwiesa Diewo " " " 65 ct.
P'itkus Porą Karalius, " " " 25 ct.
Uzastanawik ant to geraj " " " 50 ct
Witas ir Korynna historije isz lajko pernekloji Bažnyczios 8. per Deoklecziana 95
Aple Joną Twarducką garų burtnijką ir jo dar bus ayklu su apraszymais aple burtus 25c
Keletas zodžių aple lietuvių ir naudingi pamoklinimai dėl lietuvių žmonių 10c.
Pamokinanti apraszymai isz gyvenimo žmonių ir visokios rodos 10c.